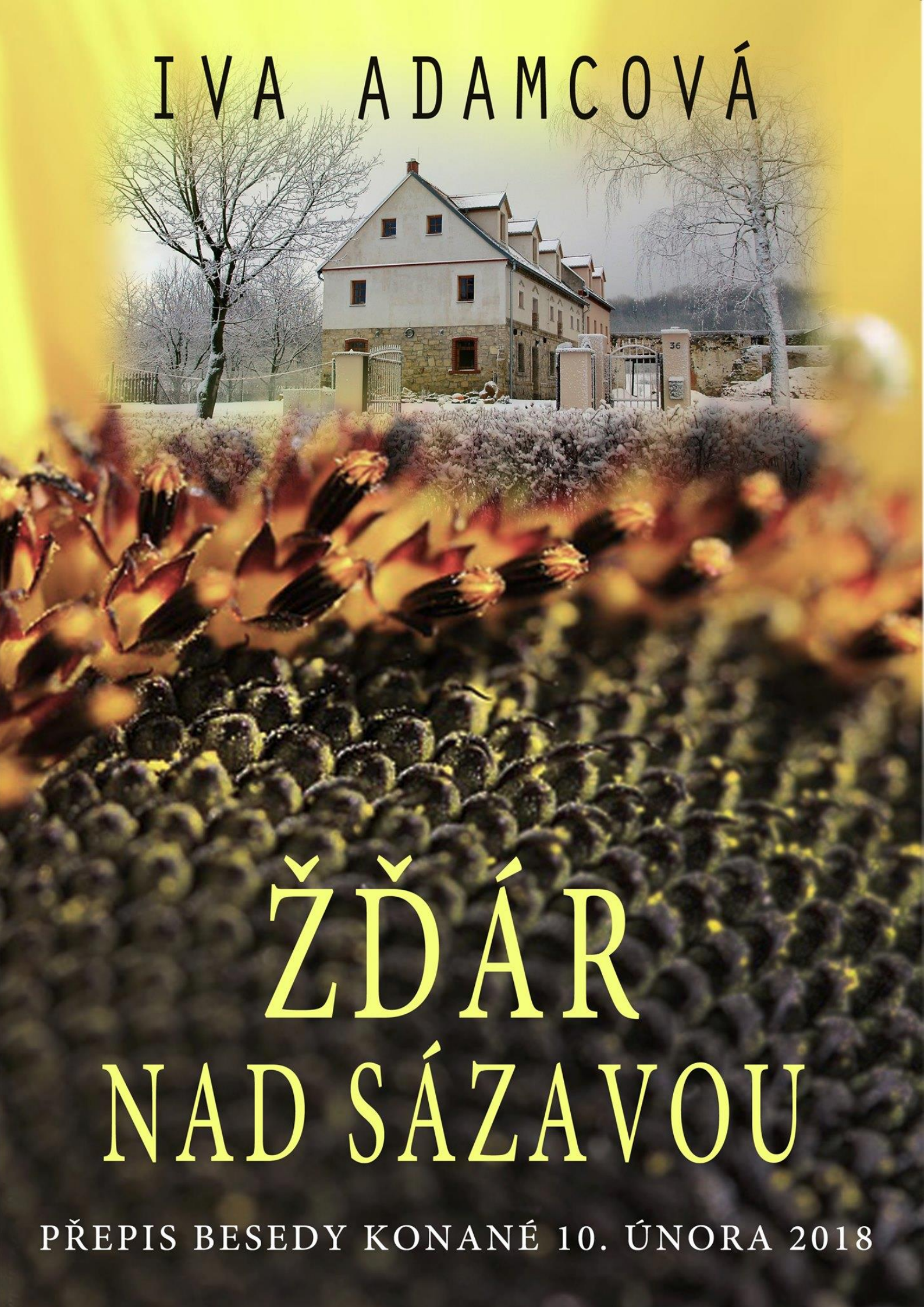

I V A A D A M C O V Á

Ž Ď Á Ř
N A D S Á Z A V O U

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 10. ÚNORA 2018

Iva Adamcová – Žďár nad Sázavou 10.2.2018

Vítám vás i sebe ve Žďáru, když jsme jedno, tak je to společné.

A mám tady opravdu velký seznam otázek.

Ivanko naše, připadám si zde na planetě Zemi jako ufoun, který zde přistál. Nikdo mi tu nerozumí, mé chování je pro ostatní divné, někdy až psychopatické. Našla jsem k sobě jednoho stejného člověka mého druhu – slovy jeden. Připadá mi, že lidem ukazují jiný způsob života nebo uvažování. Někdo řekne, žijeme ale v dualitním světě, ale to je přece stav mysli, jestliže žijí v dualitě nebo v jednotě, ne. Možná tvými slovy, mám ve své třídě jen jednoho spolužáka. Hurá za to! A někdo jiný jich má spousty! To nic. Díky.

Pamatujte si, egoismem někdy bývá i to, že si myslíte, že vyučujete svým chováním. Zapomeňte na to. Jenom skutečně žijte tak, jak vám ten život přichází. Já jsem taky vždycky lidem kladla na srdce, když jsem vyučovala jenom doma, aby nepřišli domů a nezačali to těm domácím lidem nebo lidem okolo v práci nebo přátelům vykládat. Je to totiž pro vás velmi nebezpečné. Tohle vás od nich oddělí a budete mít pocit samoty. Nejenom to, vy máte mlčet, žít si svůj život, mít své názory a mít své stavy, kde odpovídáte svým tělem, to znamená chováním na všechno, co vás potkává. Ale prosím vás nemyslete si, že jste odlišní, to by byla vaše dualita. Vždyť víte, že jste jediný Duch. Dejte si pozor. Ego je velmi mazané. Hmotné Vědomí vás oddělí v těchto nuancích, a pak vy budete ten, který podlehnete tomu dualitnímu myšlení. Takže žijte si, i kdyby tam byl pouze jeden jediný stejný člověk na stejně naladěnou notu. Nevadí to. Dokonce byste měli vydržet i samotou, teprve tehdy zjistíte, až ji přijmete, že samota neexistuje. Ale o tom by se dalo vyprávět hodiny. Takže pozor na to, tohle oddělení vám vysvětluje hmotné Vědomí. Nepřemýšlejte nad tím. Žijte.

Ahoj Ivanko. Je dobré, aby se člověk naučil komunikovat se svým srdcem? Děkujeme, že jsi. Radek.

Zase. Hladina 3D, to znamená bílá magie, vás vedla k tomu, abyste se učili tyto věci, abyste po nich prahli, abyste dělali různá praktická cvičení. Ale vašim nejlepším praktickým cvičením je váš život tak, jak jej přijímáte. A pokud tohle pochopíte, zjistíte, že tím, jak prožíváte a přijímáte v pokoře ten váš osud, který je přesně napasován na vás, tak se vám automaticky to srdce samo otevře. Protože myšlenky, to už víte, jsou nastaveny od hmotného Vědomí a máte je nahrané v DNA. To znamená, že vy potom v tom vyšším stavu 5D budete zažívat stav, kdy nebudete o ničem přemýšlet, jenom budete vědět, co neuděláte. A teď si představte, že se vám tam objeví pět, šest variant vašeho zachování se v tom vztahu, abyste si něco vyřešili, ale vy skutečně budete vědět: tuhle ne, tuhle ne, tuhle ne..., a pak vám zbude ta poslední varianta, která bude pro tu chvíli ta nejlepší. Žádnou jinou pak už nehledejte, až v pozdějším čase, až půjde ta vaše praxe vašeho života, protože ono se to všechno kolem vás bude vyvíjet. Nevyvíjíte se jenom vy, vyvíjí se společně veškeré Vědomí ve všech hmotných tělech. Takže později

budete všichni přicházet na další možné varianty, které budou, tohle je vývoj celého světa, takto se projevuje. Takže ne úsilím člověka. V této době úsilí člověka o nějaký duchovní pokrok je, pozor, nebezpečí a pastička hmotného Vědomí.

Je černá magie to, když jedna „vědma“ boucháním do hlavy vytahuje z člověka jeho temné energie a přikládá jim rukou na hlavu a do něj upravuje pokání Ježíše Krista. Dále mu říká, že by měl odejít od rodiny, a že ho už dva roky čeká role záchranáře lidstva, že si tu za dva roky půjdou lidi po krku a on to bude zachraňovat.

Ano. To je černá magie. Černá magie je útok a vlastně negativní našeptávání. To je síla hmotného Vědomí, která promlouvá přes tu ženu. Ale uvědomte si, že ona ve svém stavu je dobrá, ona prožívá pouze svou, tak jak já tomu říkám – té černé magii, sedmou třídu. Takže pro ni je vždycky dobré to, co dělá hmotná složka, která má nahráno veškeré své dění v tom svém osudu a dění pro okolí. Takže ona to dělá dobře. Jde o to, abyste se od tohoto člověka uměli oprostít ve stavu, když už nemáte karmu vlastního těla. To znamená, budete s ní soucítit. Ví, že ona ubližuje sama sobě, že její hmotná složka je tak extrémně ještě „divoká“, že nemá smysl s tím bojovat. Jenom tam zkrátka nepůjdu, ale nebudu ji odsuzovat! Pozor, budete možná prozkoušení, že třeba tam bude inklinovat třeba vaše dítě, abyste nezachraňovali ani to vaše dítě, protože pokud má někdo vedle vás ještě tendenci si projít tímto zkouškovým obdobím, byť by to bylo vaše dítě anebo nějaký příbuzný, tak ho do toho musíte pustit, aby on si nabral své zkušenosti a nabil si hubu, jak se říká česky, lidově. Takže tady jste prozkoušení z toho, že iluze, kterou tady hraje dualitní složka, opravdu je pouze iluzí. Hmota hraje obrovské divadlo. Později, když vás to divadlo už nebude jakýmkoliv způsobem vzrušovat, tehdy jste silné Vědomí. K tomu musí dolézt samozřejmě každý z vás.

Pak jsou tady ještě podotázky.

Je tohle černá magie?

Ano, je.

Za druhé. Jak vy vnímáte situaci u nás za dva roky. Dojde k nějakým nepokojům? Půjdou lidi proti sobě?

Prosím vás. Já tu nejsem od toho, abych byla vědmou. Pamatujte si, že jakmile se budete dostávat do stavu 5D, cokoliv se bude dít na planetě vám bude vlastně „lhostejné“ neboli budete souhlasit. Budete vědět, že to je nutné. Hladina 3D – ještě odporu, ve vás zaznamená takzvané oddělení zrna od plev. To znamená, buď se ještě chytíte, vzpomeňte si o čem jsme mluvili před čtrnácti dny, když jsme byli v Bystrici, co se týkalo voleb. Vy smíte k tomu pouze říct svůj názor, ale nebude s vámi hýbat emocionálně nic, jakékoliv úsilí, pokud člověk ví v dnešní době, pod infem od Ivy, že skutečně děj je nastavený. A už jste si to mohli ve svých osudech skutečně mnozí osahat, že někdy, i kdybyste se rozkrájeli na tisíc kousků, tak děj pokračuje. Nemůžete ho zkrátka zastavit. Vy všichni zúčastnění si musíte prožít to své. Takže, pak už vás nebude zajímat, jestli bude něco jakoby špatné nebo dobré, protože pro vás špatné nebo dobré

nebude existovat, budete vidět nutnost. Vezměte si, aby se zlikvidovalo to pomyslné zlo, které tady mnozí vidí, tak se to musí zhroutit. Zhroutit do samozřejmě úplné nuly, ale vy u těch stavů budete vyučení. Takže nechtějte po mě prognózy. Ono stačí, co se děje dnes kolem nás.

Prosím, jak se díváte na vztahy. Dají se rozdělit na takzvané karmické, osudové, životní... nebo jsou všechny naše vztahy na základě naší karmy?

Tak, prosím vás, tohle jsou všechno rozdělení z nějakých knížek. Pamatujte si za prvé – vám karma vůbec nepatří, patří hmotné složce. Vy jste nikdy karmu neměli. Tak si ji nepřivlastňujte ani ve strachu, že nějaká existuje, ani že byste nějakou mohli mít, protože to už je váš strach a vaše obava – a už tu karmu máte. Tím už máte karmu, že si myslíte, že by něco mohlo být na vás, co byste mohli opakovat a z čeho byste pak mohli dělat zkoušky. Ne. Karma vám nepatřila, ale zrovna tak, jako vám nepatřila, nepatřila druhým, proto vy se musíte naučit přijímat činy druhých lidí takové jaké jsou, i kdyby jakkoliv dramatické, protože tito lidé to dělat musí. Dělá to za ně hmotná složka, kterou nejsou schopni ovládnout. Vy nemáte právo ani na posouzení. Pokud proti nim jakkoliv zaútočíte v prvních pěti hladinách čaker, pak samozřejmě ve vašem osudu je počítáno s tím, že to nezvládnete, protože v té době to vlastně zvládnete na jedničku, to znamená – neměli jste to zvládnout. A tehdy je ve vašem osudu zapsáno, protože je hotový, že se vám bude opakovat. Takže sami sobě všechny věci děláte. Až teprve tehdy, kdy vaše tělo poprvé zareaguje s tím klidem, který tady je příslovečný, o který tady jde – tehdy se vymaníte. Všechno, co odmítáte, si k sobě přitahujete, protože vy potřebujete sjednotit vaše Vědomí Bohu. A jestliže ještě něco bude existovat, co nechcete, tak právě to se vám bude dít, protože to je třeba poslední post, který potřebujete splnit.

Může člověk, který provozuje černou magii vidět naši budoucnost? Nebo je to jeho vnímání? a tím vzhledy do budoucnosti ovlivněny úrovní, třídou ve které se nachází? Manželovi jeden černý mág řekl, že jsme karmický vztah. A že jsme se měli dávno rozejít, hned po narození naší dcery. Jemu přislíbil úžasnou kariéru, když už za dva roky bude spasitel lidstva a mně nový život, partnera. Já ani manžel se rozejít nechceme, ale manžel je od té doby citově úplně odtazitý. Co můžu v této situaci dělat já?

Tak za prvé: neodsud'te toho černého mága, on to totiž říct musel. Za druhé: pamatujte si, je dobře, že dokážete něčemu odolat. Ale je vidět, že váš muž úplně něčemu stoprocentně neodolal, protože si je nejistý. Jinak by samozřejmě nebyl chladnější. Ale v osudu měl, že si nebude jistý, a proto, protože Satan je vládce, jediný vládce hmotného světa, ovládá každé tělo na planetě ať rostlinného či živočišného původu, tak tehdy je jasné, že v jeho odporech v minulosti tato nejistota byla. Je to tedy vůlí Ducha, to znamená nejvyšší složky všech zúčastněných. I vaše, že se to děje, i vašeho muže i toho černého mága. Víte, není čeho se tady bát. Černí mágové samozřejmě vidí do podsvěta a mají přístup do dějů podle osudu, který si na sebe oblékli. To znamená, že oni určitou pasáž vidí, ale můžou ji vidět, protože to jim projektuje jejich tělo jen do určité míry. Dřív to bylo spolehlivější v těchto oblastech, protože jsme se pohybovali planetou ve

3Dsvětě, ale teď už jsme přeletěli a jsme už pět let za hranicí 5D, to už je docela velká vzdálenost.

Já třeba jsem nedávno zahlédla, a ono se to skutečně děje, že mě najednou začnou rozumět lidé, kteří se ještě pohybují v obou magických hranicích. Je to nutné z jistého důvodu. To vám teď nemůžu říct, možná vám to některým dojde, ale to musí každému samo. Takže proto teď vidíte, a samo to přišlo, budu za týden v Ezoteře jediná pokorná, všichni ostatní tam budou skutečně magických stavů, a tak se samozřejmě na to připravuji tím, že si sebou po dlouhých letech vezmu tabuli, abych mohla vysvětlovat k případným otázkám, které tam přijdou, protože mě čeká další etapa vysvětlování lidem, kteří o tom nemají vůbec šajnu, ale dnes se jim vede drsně, protože černá a bílá magie je na tom dnes opravdu špatně. Jakýkoliv poryv odporu, který dříve ve 3D byl sice také odporem, ale byl ještě v jiné vibraci hmotného těla, tak dnes je už velmi náročný.

Takže když neodsoudíte toho černého mága, budete od něj osvobozeni do jisté míry procent, pokud to dokážete. Jinak vás to bude někde pronásledovat, protože člověk, který si ještě myslí ve 3D, že má vůli člověka, pochybuje, neumí se rozhodnout bez strachů, že udělá chybu. On neví, že chybu nemůže nikdy udělat, že vaše rozhodnutí, ať by bylo jakkoliv obtížné, je nastavené.

Přeji krásný den, milá Ivanko. Manžel mi říká, že co nechci, tak k sobě přitahuji.

Teď jsem o tom mluvila.

Například: nelíbí se mi, jak se se mnou manžel baví, jaká používá slova. Je možné toto ovlivnit, když je předem vše dané a já si toto jednání ze strany manžela nepřeji a bez odporu a s láskou mu to říkám. Do jaké míry lze jednat tělem? A jak to dobře zvládnout? Michala. Děkuji, že jsi.

Já vím. Mnozí z vás ještě neumí být přísní. To Kristovství v této linii se vám zajídá. Ono to bude pokračovat vývojem, že to pomine, ale přechod mezi 3D a 5D – to znamená 4D brána, je velice obtížný. A proto Kristus, to znamená Syn člověka, to je stejný vývojový bod, ten je velmi specifický, a tehdy ten člověk, když se prolne do stavu Božského Vědomí, tak ví, že ten druhý za své chování nemůže, ale nemůže couvnout, protože by nechal rozvíjet tu protistranu, jeho ego, a tím by ničil svoje vlastní Vědomí ve druhém člověku nárůstem hmotného Vědomí. A proto vy potřebujete trochu zakročit.

Pokora je stav nitra, to si pamatujte. To znamená bez negativní emoce, že je manžel špatný, bez kritiky, bez vztahovky, že vám to vadí, bez lítostí, bez nenávistí, respektovat, že on to tak dělá, ale nastavte mu hranici, pokud to dokážete. Jinak byste pořád ustupovala a ustupovala a vadilo by vám to, a tím byste si skutečně zapisovala karmu – a on by to skutečně musel dělat. Ale pokud budete umět zakročit a ukázat mu, že pokud přestoupí určitou hladinu, tak už zkrátka třeba i nebudete s ním počítat. Pozor, ale musíte být bez negativní emoce. Pokud by tam byl strach, že o něj přijdete, tak to nedělejte. Veškeré negativní emoce včetně strachu jsou tohle. Vy ho potřebujete

milovat – a láska je stav bez útoků vašeho těla. Pokud to dokážete, pak mu můžete říct: „Podívej, takhle já si manželství nepřestavuji. Buď se ke mně budeš chovat slušně anebo budeme muset udělat nějaká pravidla, která nás třeba možná jednou i od sebe odloučí.“ Ale pak už to musíte dokázat. Ego pak ještě pracuje tak, že když byste to řekla jenom tak a nebyla jste si jistá, že to dokážete, tak on by si vás prozkoušel. Satan totiž o vás ví úplně všechno. To znamená obě dvě těla podvědomě ví o každém, co si mohou dovolit, proto je děj nastavený ve vyučování a ve vašem vývoji. Takže teprve tehdy můžete si tohle dovolit i s tím, že skutečně pak budete jednat podle těch instrukcí, které jste dali, aby s tím jeho egem bylo trošku zatřesen, aby se trošku vzpamatoval. Ano, znám hodně lidí, kteří pak spoustu let litovali, že přišli o drahého člověka, kterého si v té chvíli vůbec nevážili.

Dobrý den, Ivanko, chtěla bych se zeptat čím to je, že se můj syn ještě stále v noci počůrává. Dvakrát za noc ho musíme budit, jinak je ráno loužička. Je mu už osm roků. Usne a spí tak tvrdě, že ho vůbec nic nevzbudí. Už nevím, co s ním. Děkuji.

Pokud se nočního pomočování týká, to je druhá čakra. Tam zřejmě bude nějaká vztahovka. A to by chtělo si s ním sednout, opatrně, nenápadně si popovídat a zjistit, co mu vadí, co mu překáží. Může se to týkat něčeho třeba v rodině v minulosti. Nebo ve škole v minulosti nebo vztah s učitelem. Nebo třeba sám k sobě. Ale takhle vám to přímo konkrétně neřeknu, to bych musela na toho chlapce sáhnout. Ale týká se to druhé čakry.

Prosím, mohla byste nám vysvětlit princip milosti? Když pochopíme v čem jsme udělali chybu, přijmeme za ní zodpovědnost, omluvíme se, vyjádříme lítost a změníme se, poprosíme za odpuštění – je nám odpuštěno? Nebo i tak musíme zaplatit do posledního haléře?

Ano, musíte zaplatit do posledního haléře, protože váš osud je nastaven se všemi zkušenostmi. A vy jste nikdy nebyli hmotná složka, byli jste Vědomí, které potřebovalo mít oblečené tělo s nahrávkou vašeho odporu, abyste si prožili dopad. Takže vidíte, jak je nádherné a milostivé, že děláte krávoviny. Oni to totiž krávoviny nejsou. Je to důležité, co to tělo dělá, proto nejste hříšní. Ano, celou historii lidstva vám bylo předkládáno, že hříšní jste, ale není to tak. Vy jste přišli obléci hmotnou složku proto, abyste pochopili, co nedělat. Proto čím více zkušeností s těmi ději, tím jste svobodnější, až jednoho dne vás ta hmota propustí. A věřte mi, že i ta hmota – Satan vás miluje. On totiž miluje vás jako Boha a slíbil vám to, že vám tuhle iluzi vytvoří. Proto máte milovat svého učitele.

Jste Duch, který musel projít po dlouhou dobu skrze hmotnou složku, aby získal zkušenosti a jednou jste se mohli na tu hmotu postavit a ona by vám měla a bude sloužit, ale jenom tehdy, až budete vědět skutečně všechny zákonitosti a do sta procent si všechno prožijete. Proto prosím vás děkujte za každou zkušenost a nebědujte. Jakmile byste totiž bědovali, že jste udělali něco – a zase, prosit za odpuštění – víte, ano, ze začátku, když jsem nahrávala základní přednášky, tak jsem musela navázat na

veškeré vaše učení, které jste kdy získali během magických stavů a nemohla jsem najednou lidem říct: „Neproste.“ Zkrátka: jo, pokračujeme, později se samozřejmě potom sami k tomu dostanete. Ono vám to neuškodí, ale když budete prosit s velkou intenzitou, abyste ochránili sami sebe od plateb, tak to je váš nově vytvořený odpor. To potřebujete pochopit.

Děkování je, když přijmete vše, co v osudu je na vás přichystáno. Stav odporu je, když to nechcete – to je neděkování i kdybyste pusou poděkovali. A poryv vašeho těla, který vás zmůže, je nahrán. Vaše Božství rozumí prožitku a ne slovům. A mnohdy s většinou, s velkým procentem nesouvisí a nerezonuje prožitek a slovo. To vůbec nemá co ta hladina dělat. Takže tady je vlastně úmysl, ve kterém vstupujeme do prožitku. A pak samozřejmě vaše chování, které zase bude odměněno nějakou platbou – a vy si ji skutečně musíte prožít. Zase, když se budete bát plateb, máte odpor – pokračuje se, budou se dít. Takže přijměte to, co přichází, žijte si ten svůj život se vším všudy a nebojte se. Vše je skutečně v pořádku tak, jak se to děje.

Možná, když se dostaneme tady do toho spodního balíčku, tam uvidíte, že některé ty lidské osudy jsou tak dramatické, neuvěřitelné, že váš osud je úplná procházka rajskou zahradou.

Milá Ivanko, prosím o odpověď na tyto mé otázky. Pracuji jako asistentka pedagoga v páté třídě, mám na starost hocha s ADHD – poruchou chování se sklonem k agresivitě a k vulgaritám. Na moje pokyny často odpoví rázně „ne.“ Zkousím ho někdy přimět k tomu, aby si kolem sebe poklidil své věci. Po jeho odmítnutí zůstávám v klidu a opakuji, co má udělat, snažím se být důsledná. Někdy to zabere, někdy ne. Poradiš mi něco? Neustále mě překvapuje. Mění nálady – z milého kluka se rázem stává našťvaný kakabus a naopak. Zdenka.

Tady je ještě více otázek. Já budu odpovídat postupně.

Ano Zdeňko, zkoušej to samozřejmě dál, a zase, budeš muset být trpělivá nadále, protože jednou se to skutečně podaří, dvakrát třeba ne nebo dvakrát ano, jednou ne. Za prvé: to cvičí tebe, což je hodně důležité. Až budeš cítit napětí a zvyšování se ve tvém těle, tak skutečně přijde i odpor z jeho těla, protože hmotná složka je spojená. Za druhé: už dneska víte, že vy vlastně máte veškeré reakce nahrané ve hmotné složce, ten chlapec to musí dělat.

Nedávno jsem si povídala a psala s jednou moudrou ženou, také z mých přátel, která pracuje v oblasti jakoby kriminality a takových nejhorších dění, co tady vlastně máme ve společnosti. A vyprávěla mi kolik lidí má dneska skutečně ty úzkostné poruchy. A teď pozor, přesně podle učení, které vám tady vyprávím. Ten člověk ví, že musí něco udělat, i kdyby to bylo jakkoliv protimorální a dramatické. On ví, že to musí udělat, on se tomu samozřejmě nějakým způsobem brání nějakou dobu, ale on třeba neví, jak to má udělat. Ona mi právě vyprávěla, že třeba žena plánovala spáchat sebevraždu a chtěla ji spáchat tak, aby moc neušpinila byt, ale už přestala vnímat, že tam zůstanou třeba děti. Takže chtěla mít po sobě uklizeno. Ona věděla, že to udělat musí. To tělo má

ten program, kdy vlastně čeká na ten děj, který tam je. Neubrání se tomu ten člověk, pokud to má být, ale už nevnímá, že někoho zraní. Pro ni největší zranění tam je, že tedy po sobě zanechá špínu. Tam jsou obrovské paradoxy a ten člověk vnímá jenom tu část od toho svého děje, už nevnímá ten zbytek. Takže tito lidi nevnímají, oni mají jiné vnímání, mají to v sobě. Jsou tu pro vás, jsou tu samozřejmě i pro sebe. A věřte mi, že takový člověk kolem sebe vyučí veliké množství lidí. Pro vás je to samozřejmě náročné, ale každý z vás vyjde se svou vlastní známkou. Na to nezapomeňte.

Za druhé: jak se vypořádat s pocitem zodpovědnosti. Nejenom v tomto pedagogickém zaměstnání, ale i v těch předchozích jsem vždy trpěla pocitem, že je třeba, aby byl úkol splněn tak a tak... Dělal jsem pro to maximum. Byla jsem pak nervózní, že něco nevychází, neklape jak by mělo, i kdybych se překrájela, chudinka třetí čakra.

Ano. Tak, tak. Ale tady jste si už napůl odpověděla. Ano. To je třetí čakra. Vy dostanete úkol, vy ho uděláte jak nejlépe samozřejmě umíte, ale pozor, je zapotřebí respektovat i stav okolí. A to dřív jako člověk 3D, neumí samozřejmě, on má pocit zodpovědnosti. Pak skutečně nastává roztržení třetí čakry, protože když vy si malujete, jak to krásně za sebou bude na jedničku – a teď vy víte, že jste to vlastně nesplnili na jedničku, i když jste pro to udělali všechno, protože vaše očekávání, slyšíte to, očekávání, není splněno. Tady může být i další posun v tom, že vy se potřebujete přijmout i jako člověk, který zdánlivě nesplnil úkol. Vy víte, že jste ho splnili dobře, že jinak to nešlo, ale chcete vypadat před tím okolím jako dokonalí. Tady všechny nuance, které tam jsou takto naskládáné, tak ty vás potom samozřejmě rvou od sebe. Ne. Vy jste součástí celku. A vy jste totiž i Vědomí těch spolupracovníků, těch co tam hrají tu vaší hru. To znamená, že vaší vůlí Boha je stav, že to uděláte takhle, a takhle to vyzní. To je vaše Boží vůle. Jestliže se tomu bráníte, tak je nutné, aby se pokračovalo. Vy se zkrátka s tím budete muset smířit, budete to muset respektovat. A přijmout třeba i kritiku nadřazeného. Pusťte to. Strašně se vám uleví.

Od dětství ráda zpívám. Něco si broukám opravdu často. Co to znamená, když mi písnička běží v hlavě třeba i dlouhou dobu aniž bych o to usilovala, naopak se jí už chci zbavit. Stalo se mi párkrát, že mi písnička běžela hlavou i v noci, kdy bych přece jen dala přednost spánku. Děkuji moc. Zdenka.

Ano, vy se musíte naučit přijímat věci tak, jak leží a běží. Ano, někdy se to stává, že vám něco nedá pokoj třeba ani i v noci, ale čím víc byste zvedala hladinu odporu, to znamená – už nechci, už se tomu bránila, tak už posilujete hmotné Vědomí. V těchto drobných věcech se trénujete. Když tam ta písnička běží, tak si ji zazpívám, a pozor, nebo o ni ztratím zájem. To se později naučíte, ale musí to být ve stavu bez odporů. Jakmile se zvedá tlak těla, pozor, tak to zase nejste vy – všechno se odehrává ve vašem oděvu. To není vaše, když si tohle uvědomíte, tak rychle z toho vypadnete. Ale uvědomit si to v té chvíli je hodně těžké.

Milá Ivanko, chci se s vámi podělit o zkušenost. Žiji vaším učením, pomalu přicházím do pokory. Jsem oporou pro spoustu lidí v mém okolí, kteří mě vyhledávají, i když já sama prožívám těžké období. Platím, přijímám, přežila jsem strašení, kdy mě muž v černém v mé ložnici bodl nožem do zad. Ukrutná bolest, ale já to přijala a smířila se smrtí. Odešlo to. Dneska jsem zažila kolaps těla. Spadla jsem na zem, veliké bolesti, jaké jsem ještě nikdy nezažila. Ruce, nohy, žaludek, hlava, tělem mi prošla jakoby silná elektřina a já se nemohla hnout. Můj jedenáctiletý syn stál vystrašeně nade mnou a křičel: „Mami, ty zemřeš!“ Já se zmohla jen na přijetí a neodporovala jsem.

Výborně. To je důležité.

Ustála jsem to. Syna jsem utěšovala, že jsem v pořádku. Celé to trvalo asi dvacet až třicet minut, a najednou to bylo pryč. Co to bylo Ivanko, platba? Já se již nebojím a vím, že si všechno zasloužím. Děkuji za případnou odpověď a těším se na besedu v Bratislavě a na Statek v květnu. Zdenka.

Ano, mnoho lidí, teď snad každý druhý den dostávám dva, tři dopisy, kdy tohle lidé prožívají. Vy si potřebujete prožít dramatickou, krátkou chvíli, kdy fakt přichází kolaps nebo jakýkoliv druh takové křeče těla, kdy souhlasíte se smrtí. Nebojte se, je to lehké. Vám totiž bude tak blbě, že budete toužit, aby to fakt skončilo i tímto způsobem, takže, nebojte se toho. Přijde to úplně automaticky, je to vaše skulina, kterou potřebujete prolézt, pak se všechno zarovná. Samozřejmě vaše okolí potřebuje zavolat třeba i záchranku nebo i vy, když už tedy budete poblíž telefonu, abyste si byli jistí. Ale musíte si prožít to vnitřní přijetí i případné smrti, beze strachu. To je důležitý posun. Důležitý bod. Se těšte.

Milá Ivanko, moc děkuji za odpověď na mou otázku. Dovolím si položit další. K Bohu vede zlatá střední cesta. Ten úzký prostor na široké škále života. Nám nepatří negativní emoce, ty patří hmotě. Jak je to ale s prožíváním pozitivních emocí? Já Bůh jsem láska, radost. Může nám ale ego také nahrávat zdánlivě také pozitivní emoce, kterým když se poddáme, tak za jejich přílišné prožívání musíme zaplatit? Stává se mi, když se mi něco podaří a mám z toho velikou radost, že okamžitě většinou přijde facka, abych se vzpamatovala, jako by plus bylo vyváženo mínusem a obráceně, abych se držela uprostřed v bodě nula? Nebýt v odporech, radovat se s vděčností a pokorou. Držet tu pomyslnou hladinu klidu bez pozitivních a negativních poryvů? Děkuji za odpověď na některé z besed, které se nahrávají. Jsem moc vděčná Danovi, že nám zasílá záznamy. Srdečně zdraví Vlad'ka.

Ano Vlad'ko, já už jsem o tom mluvila. Všechno, co prožijete emocionálně hodně vysoko, musí přijít na druhé straně jakoby dost nízko. Je to ta pomyslná houpačka, ta kláda, která se překlápí. A tak, jak se vám snižuje míra propadů a míra radostí nahoru, tak se dostanete pomalu, tak se zkracuje délka toho ramene té houpačky, až se

dostanete do středu. A tam naleznete trvalý mír. Jogíni k tomu dřív říkali, že hladina moře je rovná, že není žádná vlnka, není poryv ani nahoru ani dolů. A pan doktor Tomáš to také krásně přirovnával k mořským vlnám, že ta vlna se vidí jako vlna do té doby, než hladina toho moře se zarovná a zjistí, že je celým mořem, že nebyl jenom tou jednou vlnkou. Ano, přesně takhle to je. Pozor, vám zůstanou jenom pozitivní emoce v dojetí. A věřte mi, když jste dojatí, tak se neradujete a neskáčete radostí nahoru, pak se nepropadáte dolů, takže negativní emoce odpadají. Zůstává mír a přijetí v každé chvíli, takže vás nic nerve nahoru ani dolů. To je stav Boha. Vaše skutečné původní Božství nikdy neskákalo jako janek, když se mu něco povedlo, protože pro něj bylo všechno správně. To je jenom trvalý klid. Jste štěstí. Jste světlo. A to světlo má takovou obrovskou intenzitu štěstí, že se nemusí radovat a propadat se. Tyto výkyvy patří dualitnímu světu. Takže radost vašeho bytí je nastavená přijetím, pokorou všeho tak, jak se děje, ať by to bylo zdánlivě negativní nebo pozitivní.

Dobré odpoledne, Ivanko. Převádíš připravené do páté dimenze. Obracím se na tebe s otázkami s jiného soudku. Píšu s bolestí a studem, co jsem prováděla, jak jsem žila, uvažovala, no spíše neuvažovala. Stud je brzdou, je k ničemu, já vím. Celý život jsem utíkala sama před sebou. Mnohokrát jsem se stěhovala. Nedokázala jsem navázat nové vztahy se svým okolím, sousedy. Nedokázala jsem navázat přátelství, něco ve mně mi bránilo, a ani teď nejsem schopna pojmenovat co. Přesto jsem navenek mohla působit jako žena, která ví, co chce. Jaký omyl. Moje nemocné ego. Měla jsem problémy i v sexuálním životě. Běhala jsem po doktorech, a přitom jsem byla zdravá žena. Netušila jsem, že je zatím třeba hledat moji narušenou psychiku. Jako totálně nevědomá žena, která násobila zlo a negativitu v sobě jsem počala a porodila dvě děti. Bohužel, až letos, v padesáti letech, jsem se zděšením pochopila a uvědomila si, že moje děti jsou obětí domácího násilí a psychického teroru v pravém smyslu slova. Moje chování vykazovalo známky psychopatie. Ano, bohužel. Přesně podle charakteristiky domácího násilí jsem se chovala doma, na veřejnosti jinak. Myšlenka psychického násilí mi nepřišla na rozum, přesto jsem ho zažívala a odsoudila ho, a bylo to pro mě tedy normální. Vztahy jsem vnímala jako špatné. Nechápala jsem proč. Moje neschopnost uvědomit si, že jsem to já, kdo něco způsobuje. Že jsem to já, kdo způsobuje obrovskou bolest. Nechápala jsem, proč mám něco jak mám. Nedokázala jsem se nad tím zamyslet, zastavit to, že představuji zlo. Trestala jsem děti snad i za to, že jsou. Byla jsem matka, která nedokázala dávat dětem lásku, nechránila je, neposkytovala pocit bezpečí, nedokázala jsem se jim přiblížit, komunikovat s nimi. Schopnost empatie nula. Nevyvinul se u mě mateřský pud. Naopak. Byla jsem matka, která ubližovala, která špatně ovlivňovala osobnost svých dětí. Někomu vysvětlit, co se ve mně děje, že je něco, ne-li všechno špatně, to nešlo. Bylo to něco zcela mimo moje schopnosti. Zjevné příčiny zvenčí nebyly. Nedokázala jsem slovy vyjádřit, co se ve mně děje. Bylo to

naprosto šílené, pro mě ale normální. Své děti neznám, neměla jsem v sobě prostor pro vnímání a uvědomění si potřeb dětí. Byla jsem příliš zaměstnaná sama sebou, ovládaná nemocným egem. Toulala jsem se ve svém světě a byla jsem mimo čas a realitu. Byl to už tehdy obrovský rozpor, ale neměla jsem čas se tím zaobírat. Musela bych hledat pravdu. Toho jsem však byla hodně, hodně daleko, měla jsem přece svoji pravdu. Otce svých dětí jsem urážela, ponižovala. Rozvedla jsem se v přesvědčení, že za všechno může partner.

Syn, dvacet pět let, odešel z domova ve dvaceti letech. Nejdřív studium, poté odešel za prací do zahraničí. Současně je v České republice. Ale před dvěma měsíci se ke mně dostala informace, jak bolestné bylo pro syna žít doma. Ve svých třinácti letech se obrátil na otce s tím, že by chtěl žít u něj, byl však odmítnutý. Dál trpěl, než našel sílu odejít. Začíná hledat. Dcera, dvacet jedna let, je mým věrným nevědomým obrazem. Je i budoucí matkou, nositelkou nového života. Nosila jsem ji pod srdcem a ve mně narůstala zloba na muže, nenávisť, nespokojenost sama se sebou, nevěda, co si počít. Předala jsem bohužel dětem zlé ve mně, předala jsem jim úplně pokrivený pohled vlastně na cokoliv. Předala jsem jim svou míru egoismu. Co asi prožívaly a cítily mé děti. Lze nějak odebrat zátěž mých dětí, když patří mně, lze to změnit? Jak zastavit špatné v rodině? Lze nějak znovu obnovit komunikaci, když není na čem stavět, můžu být dětem nějak nápomocná? Jak otevřít oči zaslepené bolestí a zlobou? Jak zmírnit aroganci, ironii, kterou zastírá syn svou bolest. Jak přiblížit a nastínit důležitost rodiny a vztahů s ní, když jsem s tím děti nedokázala seznámit sama, nevědoucí, neznalá. Děti z toho utíkají, necítí se bezpečně, nevědí, jak vypadají zdravé vztahy. Lze nějak probudit a zvýšit sebevědomí, jež jsem jim ničila. Jak v nevědomé dceři probudit zájem o vědomé prožívání reality o vědomou přípravu na rodičovství. Je to její cesta, přesto, mohu jí ukázat cestu já? Jak? Jo, je to jejich volba. Potřebovali mít se mnou právě tuhle zkušenost. Cítím, že je čas, že je nutné to špatné v rodině zastavit. Dosud jsem bez partnera, bez přátel. Chybí mi schopnost radovat se z maličností, ze života. Hledám cestu. Je náročné vidět chyby, jichž jsem se dopustila. Hledám cestu, jak napravit chyby, jak zmírnit dopad. Chápu, že jednotlivé kroky musí udělat i děti. S úctou a poděkováním Marcela.

Tak. Před chvílí jsem vám předaslala, že tady občas uslyšíte příběhy, které budou velmi těžké a mnohem těžší, než prožíváte vy jako vlastní osudy. A možná právě přes to si i mnozí z vás najednou uvědomí, jak lehce žijí, přestože jste si to před tím nemysleli. Ano, jde to zastavit, ale bude to trvat možná roky, možná i desetiletí. Úžasné je, že si ten člověk, tahle Marcela, uvědomil spoustu věcí, a že dnes už ví... Ale pozor, teď potřebuje zjistit a samozřejmě pochopit, že to všechno dělalo její tělo. Jestliže si to bude vyčítat, je to první krok k tomu, kdy nezvládne další postup. I děti, které vychovala tímto způsobem, si nabrali osud a takovou matku, ze zcela zřejmých důvodů, kdy v

minulosti buď dělali to samé druhým anebo samozřejmě odsoudili takového člověka. Je to vzájemný a společný osud. A tohle je úplně první startovní čára. Dále na každé čakerní úrovni to znamená: na jedničce to ego bude zkoušet, bude vám na jedničce podvrhovat, že jste špatní, že život, váš život, byly špatné situace. Tak to není, všechno jste (a už jste to dnes slyšeli) potřebovali prožít, protože to měla být vaše zkušenost. Milovat své děti třeba i na dálku. Přiznat se jim k tomu. Promlouvat s nimi. Bude to možná obtížné. Budete se k nim možná obtížně přibližovat. Vypravovat jim své příběhy, aby i ony, protože i ony budou, pokud vás odsoudili, ve stejném vězení, jako jste samozřejmě byla vy, Marcelo. Krok za krokem se budete vymaňovat. Budete se radovat, skutečně radovat z každého postupu. A pozor, přijdou samozřejmě i platby, které budete muset zaplatit. A možná právě i v těch platbách vám budou potom nápomocny vaše děti, protože i ony budou možná součástí i těch plateb. I třeba když pak dítě odmítne se o vás postarat, buďte ráda – i to je součástí platby. Teprve tehdy, až přijmete dokonale vše tak, jak je nastaveno ve vašem osudu, pak se může něco změnit. Ale základ je ten, že už jste si uvědomila, co všechno už byste dnes neudělala. Vyprávějte vaší dceři, která se dnes možná připravuje na své partnerství nebo mateřství o tom, co jste prožívala vy. A jak je vlastně dobře, že jste to všichni společně prožili, protože dneska právě kvůli tomu, jaké jste zažili peklo, se můžete pokusit o nějakou nápravu. Čím víc vás děti odsoudili, tím hůř to půjde, a tím víc vy musíte mít trpělivosti. Ale zase, nebědovat. I tento děj je nastavený.

Ahoj Ivanko. Krátce, za prvé: když co nevidět naklonují člověka, jaký Duch využije tuto novou schránku – ze 3D, 4D nebo 5D anebo...?

Pamatujte si, člověk se klonovat nebude. Lidství se pokusí o nápravu klonování jednotlivých orgánů, které se budou transplantovat, protože jediné, co by nešlo vůbec jakýmkoliv způsobem naklonovat, což je proti přípustnosti vůbec Božího zákona, je klonování mozku, protože mozek nefunguje tak, jak jsme si ještě nedávno mysleli. Mozek je počítač. A pozor, vy, kdo se vyznáte v počítačích, já tedy ne, ale vím, jak pracuje celý veliký systém. Každý bod v tom počítači není zastupitelný a je součástí jediného děje. Ten děj je takový, že na začátku třetí dimenze se vytvoří hmotná složka, aby Vědomí prožívalo děje, a tím se vyvíjelo. Současně Vědomí existuje i mimo hmotnou složku, ale má to své důvody, které já vám dnes tady nemohu říci. Na to se samozřejmě přijde, ale také až ve vyšších dimenzích. Je to zbytečné, abychom o tom hovořili. Stejně bych vám to jako člověk s obecným lidským nadhledem neuměla vysvětlit tak, jak byste to možná mnozí chtěli vědět. Takže ta hmotná složka má svůj vývoj, to znamená, že nemohou existovat dva stejné programy, které by naplňovaly děj – to by nebylo přípustné. Takže člověk se klonovat nebude. I kdyby se to „podařilo“, tak stejně ten jedinec zahyne a bude mít velký problém, aby se zrušila dualita jediného děje.

Za druhé: zrovna jsem v rádiu slyšel citát od významného matematika: „Rozum nás dovede z bodu A do bodu B, fantazie kamkoliv.“ Prosím o komentář z pohledů bodů A, B Ivy. Díky za mnoho. Stačí odpověď na přednášce. Přeje Milan z Košic.

Tak, Milane, ten pan matematik považuje bod A a B za dráhu úsečky, která je v matematice, ale nemá to nic s pozicí Ivy, která říká, že jdete pomyslně z bodu A do bodu B svým osudem – to je úplně jiná představa, to s tím nemá co dělat. Tím jsem vám já chtěla naznačit, že bod od narození až do vašeho odložení těla je stanoven se všemi ději. Tady ten pán samozřejmě uvažuje matematicky a používá fantazii k tomu, aby vás vedl jako lidi, jako člověka. Tohle nemá co dělat s výukou duchovnosti.

Ahoj Ivanko. Poslouchám tě od roku 2013. V listopadu jsme se osobně potkaly v Trstené. Myslím, že se ke mně dostaly všechny přednášky, které Dan i Libor nahráli. Střídavě podle tvých instrukcí je poslouchám a převádím do praxe. Užívám si každou platbu. Většinou je mi jasné, za co jsem co inkasovala. Naučila jsem se nestěžovat si, na permanentních stěžovateliích se bavít, což je sice vytáčí, ale mně to nevadí. Vidím se v nich jako ve zrcadle. Kdysi jsem také byla taková, převyšoval mě můj mladší syn. Věci, se kterými se neumím smířit řeším bez zloby a opravdu zažívám zázraky, jak ty říkáš těm Božským událostem. Ted' se mi ale děje něco, s čím si neumím poradit, a ani jsem do ted' nezaregistrovala podobný problém v žádné přednášce. Starám se u jižních sousedů o jednašedesátiletou paní u ní v domácnosti. Je hezká, inteligentní. Oficiálně trpí kvůli tomu, že si její manžel našel jinou, ji opustil a ona dostala infarkt, po něm druhý, a pak před třemi lety třetí. Po třetím infarktu je odkázaná na čtyřiaadvacetihodinovou domácí péči. Přišla jsem k ní před rokem. A od mého příchodu se dost změnilo. Věkem jsme si dost blízké, jsem jen o jedenáct let mladší. Mám také dvě velké děti a jsem rozvedená. Taký můj manžel si našel jinou, a tak jsem jej nechala jít. A naše manželství bylo stejně jako manželství mé pacientky v koncích. Já jsem ale šťastně rozvedená a ona je nešťastně rozvedená. A tak jsem ji vysvětlila, že ji naučím být šťastnou a najdu ji jiného muže, než byl její. Snad by si nechtěla zopakovat vztah, ve kterém se navzájem ničili. Zdá se, že chápe a souhlasí se mnou. Jdu jí příkladem a ona funguje. Smějeme se, chodíme na procházky, shopingy, hodně cvičíme, rozmlouváme. Byly jsme i na dvou dovolených. Omezila jsem jí sezení před televizí, zrušila pleny, naučila poslouchat meditační hudbu. Občas spolu píšeme dopisy na úřady, učíme se německy, tedy ona učí mě. A neurolog jí pomalu začal vysazovat léky, má až čtyři těžká psychofarmaka. Někdy jí pomáhá její devětatřicetiletý syn, který je doma. Vozí ji ke kadeřnici, na masáže a podobně. Všimla jsem si ale, že čím lépe se jí daří, tím více jsem vysátá z energie. Ona je totiž pořád ve strašné křeči, pořád dokola se jí musí všechno připomínat. I přes pokrok, který je zřejmý, zůstává uvězněná kdesi daleko či hluboko – neumím to pojmenovat. Moje kolegyně, která je u ní tři roky, se již nemůže dočkat až půjde na mateřskou – je vyhořelá. Já ale chci při pacientce zůstat, protože si myslím, že má nejlepší rodinu v Rakousku. Neumím se ale ubránit tomu vysátí energie, jistému druhu vampirismu. Vím dopředu, že v průběhu procházky šest set metrů dlouhé

jí musím třistakrát připomenout, že si má uvolnit ruku, ohýbat levé koleno. Minimálně dvěstěkrát se mě zeptá, zda může jít na druhou stanici silnice. Každou chvíli se zastavuje, smrká do ruky, a já jí musím vždy připomenout, že v kapse má kapesník. Je to nekonečný příběh. Ruce i nohy má funkční. Problém je v hlavě. Nezkoumám, za co platí, za co je uvězněná, a proč se tak rozhodla, i když se musím přiznat, že bych ráda odhalila ten záhadný mechanismus. Často mám pocit, že jsem balón s kyslíkem a ona jej dýchá, aby mohla fungovat. Po procházkách, nákupech, výletech se cítím být zcela bez síly. A když ji uložím do postele po patnácti až šestnáctihodinovém dni si jdu ještě večer zaběhat, abych se trochu nadýchala a aspoň trochu dobila baterky. Po obědě si zvykla pospat. Tehdy padnu jako mrtvá na patnáct, dvacet minut do postele, což mě zachrání na zbytek dne. Chci říct, že jsem vychovala sama dvě děti. Jsem akční, stíhám hodně věcí najednou, ale s tímto se nemohu naučit zacházet. Předtím jsem pracovala deset měsíců v romské škole. Tam mě děti vyčerpaly tak, že jsem ve vlaku cestou domů, která trvala devět minut, upadla do deliria a na konečné stanici, to bylo mé štěstí, mě musel vždycky někdo vzbudit. Nikdy před tím jsem to nezažila, běžně často cestuji, celou cestu proklábosím se spolucestujícími, ale toto byly extrémně problematické a nepředstavitelné hlučné a neposlušné a konfliktní děti. Utekla jsem od nich. Teď se mi děje toto při tiché a milé paní. Kromě toho se chodím ve svém volnu učit cizí jazyk, s tím problémem nemám, i když to není jednoduché. Opravuji dům, byt, robím na zahradě, málo spím, lítám po světě. To všechno je v pohodě, žádná únava. Ach, rozepsala jsem se a teď nenacházím odpověď. Prosím, porad' mi. A omlouvám se za tak dlouhý dopis. Doufám, že se dostanu na Statek.

Tak, dobře poslouchejte, Janičko. Vy jste to v tom dopise ze začátku naznačila, že jste té paní slíbila... Víte, to, co způsobuje to začarování této ženy je její odpor, který kdysi proběhl a byl velmi silný, a který byl ještě skutečně podpořen i záští a i lítostí, která proběhla na srdeční čáře. Jsou tam ještě pořád bloky, které vy nedokážete popsat. A vy ještě taky neumíte rozluštit, jak pochopila a uchopila tuto pomocnou ruku. Jestli to úsilí nevyvíjí jenom skutečně hmotná složka k tomu, aby se dostala na povrch a dostala jiného partnera, kterého jste jí slíbila. Pro obě dvě z vás je to nepřekonatelný úkol. Víte, je hodně těžké takhle slíbit, a je to ono, říká se – podej čertu prst a sežere ti celou ruku. Mnohdy vás sežere celého. Ta žena se upnula svým způsobem na vizi něčeho, co není. Vy potom můžete takhle ovládat své tělo, vybičovat ho k velikým skokům, ale nemůžete ho urvat od blokáci, které tam zůstaly zaznamenány v hmotném těle, protože osud se nedá změnit. Tato žena, která by neodpustila, i kdyby dneska mohla být i nějakým způsobem šťastná, tak stejně ten zdroj v ní je uzavřen a bude samozřejmě opravovat poslední partnerský vztah. Tady je to velmi tenký led, slibovat někomu. Spíše byste ji měla dělat, Jano, společnost a radovat se skutečně z toho, že jste společně nějakým způsobem to tělo zlepšily. Čím více byste ji vyzdvihovala a tahala výš, tím větší by byl možná jednou dopad, protože ona si musí odžít prožitky těla, které tenkrát vyvinula, když odcházela její muž. A to nikdo nezlikviduje, to nikdo nezmění. I vy jste dneska v

jejím osudu právě proto, abyste ji ukázala, že existuje i varianta štěstí, byť jste byla ve stejné situaci. Ale své platby si musí zaplatit sama. Takže věnujte se jí, přestaňte jí slibovat jiného partnera a jiný život. Buďte u ní, můžete u ní být třeba dlouhá léta, aby poznala jiné chování.

Já jsem také chodila mnoho let k jedné ženě, která byla na vozíčku. Pak se z toho vozíčku zvedla. A naučila jsem ji žít více optimismu, aby ji to vystačilo přes její do jisté míry poškození těla, kdy byla odkázána jenom na různé svépomocné dílny, kde byla zaměstnaná jenom částečně, ale byla zapojená do běžného života. Ale i to tomu člověku stačí ke štěstí, váží si toho. Asi před půl rokem jsem se dozvěděla, že se jí stejně asi po deseti nebo jedenácti letech nemoc vrátila. Takže čas úlevy přišel. Ten člověk si prožije určitou část, kdy zjistí, že se dá žít jinak, než měl reakce v minulosti, ale pak pomalu v tom pochopení musí to tělo odložit.

Osud je nastaven, vy s ním nic neuděláte, obě dvě byste byly vyčerpané, protože byste se snažily vyhnout se svým platbám a svým úkolům. Přesně jste je splnili tak, jak jste měly. Udělala jste veliký kus práce. Člověk tady nemůže jednat z vůle člověka. Já vím, je to těžké rozeznat, co je vůle člověka a co je Boha. Ale pamatujte si, poznáte to. Víte, jak to poznáte? To mi nedávno přišlo do hlavy. Víte, jak poznáte skutečného duchovního učitele? Ne podle toho, co říká a vysvětluje vám, ale podle toho, jak má urovnané své rodinné vztahy a vztahy s okolními lidmi. Spoustu duchovních lidí, kteří se tady prezentovali v minulosti ve 3D světě, a mnohdy přinášeli dobré myšlenky, měli obrovsky rozervané rodiny. Tam léta nemluvili se svými příbuznými, s dětmi, s partnery. Teprve člověk, který umí skutečně navázat cokoliv ve své rodině, i kdyby bylo jakkoliv zamotáno, ten je tím pravým duchovním učitelem, to si pamatujte. A ono se vždycky na něco přijde, co se pak odehrává a co vyplave samozřejmě najevo. A to už člověk potom neobhájí, takový člověk ne.

Zdravím sluníčka, ahoj Ivanko. Chtěla bych s vámi sdílet můj příběh. Chtěla bych poprosit Ivanku o její názor. Mám vlastní zkušenosti s úzkostnou, generalizovanou poruchou, jak ji nazvali lékaři. Léčím se již třetím rokem a pochopila jsem, že i když je to záležitost hmoty, jako každá choroba, je to platba a je třeba tuto hmotu a platbu přijmout a říct jí „ano“. To vše dělám. Ale vyučuje mě opravdu dokonale. Již přikyvují a říkám „ano“ úplně na všechno.

Výborně.

Ale můj názor je teď takový, že člověk musí zůstat nohama na zemi.

Výborně.

A protože potřebuje chodit do práce, pomáhá živit rodinu a poškození je tak rozsáhlé, že by toto nezvládl bez léků, antidepresiva jsou dobrá, pomáhají jako každý jiný lék. Na veřejnosti a hlavně v mém okolí se totiž často preferuje: „Bože, hlavně ne antidepresiva, to nedělej, to není cesta.“ Již třikrát jsem tyto léky vysazovala pod tlakem těchto názorů.

Mimochodem, já sama jsem takový názor sdílela, a vždy se vrátily neskutečné stavy, při kterých jsem musela zůstat doma bez práce a trpěla by rodina. Vlastně nejen já, ale všichni kolem mě.

Ano, já vám vysvětluji, že jakýkoliv odpor, třeba i vůči těm antidepressivům zaplatíte, vy je pak musíte potřebovat. Takže ten odpor vám zvýší samozřejmě jakoby hmotné Vědomí, takže tělo si pak s vámi mává. Ano, já, když to potřebuji a také potřebuji uživit rodinu, nemůžu si dovolit být samozřejmě zavřená někde, kde bych to třeba zvládla nějak jinak, takže já potřebuji mít práci. Práce vás skutečně osvobozuje, když se umíte do ní ponořit. A nesmíte nic odmítat. Zlatou střední cestou se dostanete kamkoliv.

Pochopila jsem, že antidepressiva třeba přijmout, že zůstat bez léků nebo snažit se za každou cenu je vysadit by byl můj vlastní egoismus.

Výborně.

Naštěstí léky vždy zabraly a já se držím na minimální jedné dávce na noc. Poryvy hmoty tedy cítím jasně. Přes den si pomáhám bylinkami, přírodními doplňky, doplňky od firmy Energy, homeopatiky. Ivanko, jaký je tvůj názor na doplňky firmy Energy? Kdysi jsem byla velmi silná křesťanka a katolička, ve kterém jsem byla vychována, a církve se svým učením mě však sami od sebe odhodili, a to kolem roku 1998. Měla jsem tehdy necelých třicet let a řekla jsem si: „Dost, tohle už nemusím.“ V roce 2006 jsem zažila osobní krizi. A když se mi jaksi ztrácel smysl života – ne, nesáhla jsem si na život, stalo se to ale mému bratrovi. A po těchto zkušenostech jsem věděla, že hledat východisko musím někde jinde. Vzápětí mi do cesty přišly tachyony a zúčastnila jsem kurzu tachyonové terapie, léčení tachyonem takzvaná kvantová fyzika. Pak mě to vedlo dál, stále hlouběji do světa bílé magie. Chci jen poznamenat, že tachyonová energie je vynález Nikola Tesly, dle mého názoru je a může být v budoucnu ještě velmi prospěšný, ale kurzy, na kterých jsem byla já zaváněly ještě velmi silnou bílou magií, což ale mohu zhodnotit až teď po Ivančiných informacích. Velmi, velmi mě přitahovalo duchovno a všechny věci, které se kolem duchovna točily, byla jsem tím vším nadšená. V roce 2008 jsem tedy absolvovala reiki, zasvěcení do prvního stupně. V tom čase mě už léčení, jako takové, ale nepřitahovalo, jen jsem hledala. Vlastně jsem ani necítila nic, žádný přívál energie, žádné výrazné změny, vlastně ani žádné dary hmoty nepřišly. Tehdy jsem si je ještě možná přála mít.

Já vám to teď trošičku přeruším, pak budeme číst dál. Tady něco potřebuji vysvětlit. Já jsem nedávno na Statku vysvětlovala lidem a myslím si, že by to pro vás bylo také důležité, abyste pochopili, že darem v oblasti bílé magie je vaše veliká citlivost, kterou se samozřejmě bílí mágové, protože prožívají pýchu, oni se jí honosí. Oni si myslí, že to je právě to navíc, co dostali od Boha. Jenže pozor, ono je to fakt k hovnu. Je to proto, aby vás to nalákalo do té pýchy, abyste si tohle mysleli a samozřejmě ono vás to ruší. A

když vás něco ruší, tak samozřejmě tělo je nervózní a odmítá různé rušivé procesy, a tehdy jste více citlivější, více senzitivnější a více, pozor, v odporu, o což vlastně Vědomí hmoty jde, abyste byli v odporu, proto je to tak obrovská past. Tak to je, prosím vás, jenom na doladění. Čteme dál:

O rok později v roce 2009 přišla platba, o které jsem tehdy nevěděla, že je to platba. Vyoperovali mi levý vaječník kvůli cystě. Nyní to chápu jako důsledek mé nespokojenosti s partnerem. Moje naučené vzorce chování a myšlení jednoduše nemohly připustit jeho určité chování. To jsem ale nevěděla, že problém jsem já a ne on.

Ta žena je úžasná. Vidíte to, vždycky jste vy ten problém, když něco odmítáte. Pozor, ale nejste to vy, je to vaše tělo, vy se za to tělo jenom považujete. Později zjistíte, že jste vždycky měli svou vůli, jenomže v odporu vašeho těla jste si mysleli, že jste vaše tělo. Proto jste se učili poslouchat vůli Boha, to znamená, je to vstup do pokory. Tam je tak úzká smyčka, tak jemné pochopení, které potřebujete zažít.

Vlastně od roku 2006 jsem byla neustále obklopena lidmi z oblasti bílé magie. V roce 2012 mě jeden můj známý přesvědčil, že potřebuji zasvěcení reiki od jiného mistra. A protože jsem si toto musela osahat, šla jsem i na toto zasvěcení. A výsledek – zase nic.

Ano, tohle už je hladina, kdy už máte dost zkušeností, a už vás to nechytí. Ten Satan už vám nic neříká. Už odpadá ta veliká citlivost. To je super hladina.

V té době se ke mně dostalo už pár základních videí Ivanky. Šla jsem tedy na její přednášku, kterou měla v Olomouci v roce 2012 a spojila jsem se s ní na Skype. Ivanka měla mít tehdy nějakou relaci v televizi, ale prý jim zkolaboval celý systém, tak mi Ivanka řekla, že se mi může věnovat přes Skype. Vytáhla nějaký zápis a řekla mi důležitá slova: „Cokoliv se rozhodneš udělat, nesmíš ublížit nikomu.“ Přišlo jenom částečné pochopení, které mě uchránilo od pár rozhodnutí, které bych bez jejího zásahu udělala. Byla jsem ale velmi pohlcena hmotou, která mě táhla stále ještě více zkoumat kdo jsem, co tu chci. Měla jsem tisíc nezodpovězených otázek. Zkoumala jsem otázky hlavně partnerských vztahů na vlastní kůži, protože sama jsem byla v partnerství nespokojená. Nechtěla jsem opustit svého partnera, protože někde v hloubce Duše jsem cítila, že mám u sebe vzácného člověka, ale stále jsem poslouchala svoji hmotičku a ona mě stejně důsledně vyučovala. A když mi začalo docvakávat a já si řekla: „Dost bylo zkoumání, chci zůstat tak jak jsem, s kým jsem, dělat to, co dělám, a už nechci pořád hledat.“ V roce 2014 přišly šílené platby. Dostala jsem se na psychiatrii. V tom stavu jsem I.A. nemohla vůbec poslouchat. Nemohla jsem ani otevřít internet. Moje nervy byly úplně nadranc. Chtěla jsem úsporně, rychle vysadit léky a rychle se vyléčit.

Vidíte, to je také odpor. To úsilí toho těla, pak se chcete zbavit těch problémů, které jsou, vy posilujete ten stav té mizérie. Vy vždycky na všechno potřebujete jenom kývnout. Je to opravdu strašně jednoduchá věc. Krok za krokem, když půjdete tím svým osudem, a každý den, každá věc, která by vás najednou rušila, potřebujete tělu vysvětlit, že to jste chtěli, tohle zrovna co se děje jste potřebovali, ať to dělá vaše dítě, nebo váš partner nebo váš šéf anebo zrovna vaše tělo někomu jinému. Vy potřebujete krok za krokem souhlasit.

Navštívila jsem tedy jednu paní léčitelku, kterou mi nabídla kamarádka. Můj stav se velmi rychle začal dávat do pořádku. Do jednoho roku jsem si myslela, že už můžu vysadit léky, a že jsem OK. A následovalo něco strašného. Musela jsem kapitulovat, byla mi nasazena vyšší dávka. Ještě nepřišly informace, protože jsem si musela nabrat další zkušenosti. Seznámila jsem se s jednou homeopatkou a knihou Léčebný kód od pana Loyda a situace se opět opakovala. Můj stav se rychle zlepšoval a toto léto 2017 jsem se znovu rozhodla postupně vysadit antidepresiva. Rozdíl ale byl v tom, že v březnu 2017 mi úplně samy skočily do cesty videa Ivanky. Najednou se mi objevily na Facebooku, a protože jsem je už zase mohla poslouchat, postupně se mi zase začalo všechno vyjasňovat. Poděkovala jsem léčitelce. Knihu Léčebný kód jsem odložila spolu se všemi tachyony a Andělskými kartami. S poděkováním za zkušenosti a pochopením, že moje cesta nabírá zcela jiný směr. Totiž najednou to všechno, co jsem zažila, jsem slyšela z úst Ivanky. Vždyť ona o tom všem vždycky vyprávěla. A já jsem se to dozvěděla až teď, když jsem si celý proces bílé magie, všechny vztahové záležitosti, kontakt s hmotou musela odžít, abych Ivance na všechno odpověděla: „Ano, ano, máš pravdu ve všem. Můžu to potvrdit, protože jsem si to prožila.“ Bylo to obrovské osvobození a na přednášce v Otrokovicích v červenci 2017 jsem pochopila, že i antidepresiva jsou léky, které mi můžou pomáhat zůstat prospěšným člověkem pro svoji rodinu i společnost. A právě v Otrokovicích mi přišel poprvé impuls, který hovořil: „Nesnaž se pořád vysazovat léky, když je potřebuješ. Jak chceš být prospěšná rodině a v práci, když se odrovnáš nesmyslným vysazováním antidepresiv.“ V Otrokovicích jsem pochopila, že moje snahy o vysazování léků nebyly OK. Byl to odpor, kterým jsem v sobě živila hmotičku, která mě chytá právě na tomto mém egoismu. Stopla jsem to, a díky tomu teď můžu fungovat opět na velmi nízké dávce. O měsíc na to se mi jakoby kouzlem vyměnil lékař, se kterým hodlám konzultovat jakýkoliv pohyb dávkování, což jsem před tím až tak důsledně nedělala. Odevzdala jsem vše do Božích rukou. A co se týká bílé magie, používám už jenom homeopatika, abych nemusela brát antidepresiva i přes den. Je to zvláštní, ale při všech problémech, které mi moje nemoc přináší se cítím hluboce uvnitř mnohem lépe, než kdykoliv před tím, když jsem byla zdravá. Jsem mnohem spokojenější, než před nemocí a jdu dál po silnici zkoumání, ale jinak, už nebojuji, jen přijímám

a přikyvuji. V čase mých obrovských krizí jsem pochopila, že můj manžel je ten nejúžasnější člověk na světě. A postupně odkládám všechny odpory, které jsem kdy měla. Neřeším, zda jsou velké nebo malé, zda jich je tam mnoho nebo málo. Ani to, že do kdy ještě a jestli v 5D nebo 3D. Jsem odevzdaná s pochopením, že vše, co se stalo se stane a bylo a bude správné, abych pochopila, že mě vede ten můj nejlepší vůdce i prostřednictvím mé vlastní hmoty. Já Bohu a Bůh ve mně, nádherný pocit. Objímám a děkuji moc, moc, Ivanko. Děkuji vám za vaše nádherné příběhy, které dokážou tolik věcí objasnit. Mám tě ráda. S láskou Strapo ze Slovenska.

My děkujeme. Ano, tenhle příběh jsem vám přinesla jenom s malými dodatky, protože tahle žena mnohé pochopila. A já i vím, tak jak na vás koukám, protože mnohé tváře znám, že i vy máte podobné příběhy se kterými jste se museli vyrovnávat a vyrovnali jste se velmi dobře. A už také vím, že i svým chováním, aniž byste museli vysvětlovat a mluvit, dokážete pomáhat lidem okolo vás. Jenom s tím klidem, kdy jim položíte ruku na rameno nebo na ruku a řeknete jim: „To bude dobrý.“ I to pomáhá.

Ahoj Ivi. Dneska ráno čtu přednášku Brno Rubín 2012 a tam čtu: Zažili jste někdy pocit, když jste přišli do skupiny lidí, třeba na nějaké párty nebo ve škole nebo v práci, že najednou v blízkosti někoho reagujete úplně jinak než s druhým člověkem a cítíte, že vás ten člověk něčím provokuje? Něco vám dělá a vy nevíte co. Neumíte to pojmenovat. Bud' na něj štěkáte nebo mu něco provedete nebo mu odmítnete udělat, co po vás chce. Vy zkrátka musíte. Je to takový divný pocit, který vás nutí. Zažili jste to? To je vaše reakce na jeho karma. Kdyby zlost nevytvořil a karma si na jeho třetí čakru nesedla, tak by vás takto neprovokoval. Jenže on to neumí. Takže si k sobě přitahuje lidi, kteří ho přijdou naštvat. Ale je to v něm! Kdyby konečně už jednou pochopil: „Tak mě to nepomůže. Proč se budu zlobit? Demoluji sám sebe,“ a neudělal to tam, má už jednou provždy klid. Ono si po přečtení tohoto uvědomuji, že jsem to mnohokrát zažil.

Ano, prosím vás, vy všichni to zažíváte a je to nejenom třeba na té trojce, ale třeba i vztahovku cítíte. Cítíte, že tomu člověku vadíte nějakým způsobem, protože víte, když někdo obviní někoho, jednu bytost třeba ve své rodině, tak on si to nosí samozřejmě sebou i do práce i do chvil svého odpočinku. Takže skutečně ten člověk sebou nosí to, co vyvolává potom reakce druhých lidských těl, protože Satan je jeden jediný, ovládá celou hmotnou složku.

Potom to přešlo do stádia, že jsem něco řekl a druhého to urazilo aniž jsem chtěl, aby ho to urazilo. Byl jsem takzvaně za darebáka. Ted' to mám většinou tak, že už mě mnoho věcí neprovokuje, ale někdy, když vejdu do společnosti, kde je někdo velký workoholik a je v presu, tak cítím napětí, jak se mi stahují někde v těle svaly, ale neuvědomuji si to, děje se to samo. Pak si napětí na těle za moment uvědomím a uvolňuji to tím, že si to uvědomím. Někdy to trvá dlouho, než si to uvědomím a jsem sevřený a

pociťuji stres. Ale dobré je, že si to už uvědomuji. Děje se to pořád méně a méně. Častěji mě už lidé a situace neiritují, cítím se klidnější, a když na mě jde nějaký nával dráždivosti, tak většinou počkám a ono to jakoby projde. Někdy něco někomu řeknu, ale bez toho, abych někomu ublížil, jen konstatuji. Zajímavé také je, že už jsem několik let nebyl naštvaný, spíše cítím nějaký pres kolem sebe. Neumím udržet pozornost a soustředěnost na věci, co dělám. Děkuji za přednášky. Měj se krásně. David.

Ano. Takhle vycházíte všichni, prosím vás. Tady vidíte, jak citlivost těla, když zachováte klid se pořád snižuje a snižuje, protože dar, který vám přináší tu citlivost – hmotné Vědomí, je právě proto, abyste bojovali za dobro a odmítali věci, které jako zlo považujete. To je právě iluze dualitního světa, která vás stahuje. Ale je dobré jí projít. Bez toho, abyste neuměli odolat.

Buďte zdráva. Mám na vás drobný dotaz pro některé následující setkání, kdy uslyším odpověď a také ostatní. Existuje jogínské cvičení na procvičování očí, kdy se tři měsíce, denně několik minut, provádí cvik, kdy se dá před obličej vztyčený prst před nos a ze vzdálenosti asi patnáct centimetrů a střídavě zrakem se díváme na něj a na něco vzdálenějšího před námi. Tedy se přeostrňuje zrak na dvě vzdálenosti. Toto by údajně za několik měsíců každodenního procvičování mělo zastavit, a ba i zvrátit, takzvanou vetchozrakost. Ta přichází na většinu lidí po čtyřicítce, kdy začneme hůř vidět na blízko. Můj dotaz zní: není za tím mechanickým cvičením nějaká mentální záležitost probíhající nevědomě současně? a pokud ano, je to vhodný nástroj pro nápravu hmoty? nespadá to do magie? Je vhodné takovou metodu použít? anebo si s pokorou zajít pro brýle. Mějte krásný den. Pavel.

Ano, není to magie. Je to perfektní cvičení. Ale potřebujete se tomu skutečně věnovat a být skutečně precizně časově přesní. Jde o to, že si vlastně cvičíte okohybné svaly, které jsou unavené už okolo toho čtyřicátého až padesátého roku života. Vzpomeňte si na knihu Norbekova. Ta je také perfektní, tam jsou tato cvičení napsaná. Já jsem je cvičila asi tři týdny, více jsem neměla sílu. Ale po čase, když jsem o tom pak přemýšlela – a zase v pokoře, bez nějakého pocitu, že jsem jako přestala, tak v noci mi přišel děj, že bylo mi řečeno: „Nedělej to, není to zapotřebí.“ Ale já bych stejně na to neměla čas. Akorát vím, nevím tedy kdy to přijde, znám akorát bod podmínek, až planeta proletí tak strašně daleko za hranici 5D, až na Zemi skutečně zemře každý, kdo má zemřít a odstěhovat se do hmotné složky do oblasti 3D, a zůstanou tu přesně v tu dobu všichni jedinci hmotné složky 5D, pak v jednom okamžiku by měla být hmota planety opravena. Co je pro mě i dneska velmi logické a je to přirozené, ta planeta pak může mít stejné vibrace. Pokud se na planetě objevují jedinci 3D, tak by tento nárůst energie byl pro ně likvidační. To už dneska můžete pochopit taky. Takže vidíte, že to do té doby nejde.

Ivanko, mám na tebe otázku. Stále se mě někdo ptá: „Co vlastně v životě chceš?“ Odpovídám, že nevím. Je dobré mít nějaký cíl? nebo i má nevědomost je, že vidím, že je dobrá. Děkuji.

Víte, vy hledáte sami sebe, což se strašně špatně běžně vysvětluje druhým lidem. Hlavně proto, že vy jste dříve ve 3D byli hodně vedeni k tomu, abyste si něco přáli, něco chtěli, měli jste cíle, zvlášť prosím vás v těch posledních stech letech. Vezměte si, co jsme tam měli komunismus, ten vás taky vedl k tomu samozřejmě. Před tím byly dramatické chvíle vlastně v první polovině dvacátého století. I v těch kapitalistických zemích, kde byla krize, a také proběhly dvě světové války. A vždycky si pamatujte, že v tom 3D světě vy jste vedeni k tomu, abyste něco chtěli, protože vy tam hledáte. A když někdo hledá, tak si musí vyzkoušet všechno. To znamená, že skáče od každé té pozice, kde si něco osahá, zase to odloží a skočí dál. Takže to je přirozený vývoj. Já bych se tím netrápila. Za prvé, mně ani nikdo takovou otázku nikdy nepoložil. Kdybys mi ji možná položil, tak bych se nad ní nějakým způsobem také zamyslela. Ale já si myslím, že život vám přináší vždycky to, co potřebujete prožít. A vezměte si, že hladina bílé a černé magie tady byla nastavena proto, abyste extrémně chtěli nemít obyčejný život – což vás odtrhuje od vaší skutečné reality. Což ti lidé neví. Bílý a černý mág se obrovsky nudí, a nechce být obyčejný, on chce být výjimečný. A ten, kdo má tohle před sebou nastaveno, tak skutečně nedosáhne dobrých výsledků. Teprve ten obyčejný, který žije opravdu běžný život, dostane dar, kdy Božství mu vloží do hlavy nějakou výjimečnou věc, která je k užítku všech. On ji už nezneužije. On už si ji nebude přivlastňovat. Bude vědět, že mu byla dána – třeba jako Albert Einstein, to byl obyčejný člověk. A bylo jich tady v historii světa strašně hodně, byli nenápadní, nepřijali takovou tu slávu, akorát pracovali ve prospěch. To všechno, co se pak odehrávalo, bylo třeba možná i někdy zneužito, ale to už byla záležitost egoismu světa, každý přispěje tím svým dílem. A pamatujte si, že čím méně odporů máte, tím méně tento svět, který už tak je náročný ve svém přechodu z jedné do druhé dimenze, tak tím zatěžujete. Takže čím méně odporů máte, tím více sloužíte Duchu, Otcí a Matce planetě. Ta cesta ještě bude samozřejmě hodně náročná, ale vy už to ve stavu, kdy se blížíte k pokoře, budete zvládat dobře.

Dobrý den, Ivanko. Prvně bych vám chtěl popřát vše dobré do nového roku. Poslouchám vás nějakou dobu a jsem ráda, že mi všechny nahrávky z přednášek vždy připomenou, jak se věci mají. Řeším jeden vztah, a to s mým tatškou, kterého mám moc ráda. Jen mě někdy hodně štve. Vím, že by nemělo být, ale hold to tak je. Jak se někdy chová k mamce, děje se to tak hodně dlouho. Od malička si pamatuji, že se hádali a mnohdy to nebylo příjemné. Když jsem byla starší, tak už jsem to nevydržela a musela jsem jim do hádky vstoupit, protože jsem prostě neměla tušení jestli mamce ublíží nebo ne. A tak jsem chtěla jen zaujmout jeho pozornost, aby ji nechal na pokoji. Nabyla jsem dojmu, že se to spravilo, ale to jen proto, že jsem doma jednou za čas, a to jenom pár dní, u rodičů už nežiji, a tak se s nimi nevidám moc často. Tatka vždycky docela pil. Domů se vracel opilý, a to bylo potom teprve doma veselo. Vždycky když

se choval nepřičetně a já měla potřebu zakročít, asi jej zkrotit, strašně se mi svírala hrud' a klepala se mi kolena. Bylo mi hodně smutno a slzy z očí mi tekly samovolně, nemohla jsem je zastavit. Pořád jsem nechápala, proč se tak chová. Tatka mi zobrazoval agresivitu a pozice mamky ve mně vzbuzovala lítost. Když jsem byla hodně malá a tatka křičel už dlouho do noci, já byla unavená, přeříkávala jsem si dvě modlitby po sobě tak dlouho, dokud neusnul, pak jsem mohla klidně usnout i já. Ale vždy, když byl bdělý, bylo mé tělo ostražitě a v pozoru a vnímalo každý zvuk v místnosti i za zdmi. Byla to taková bezpečnostní kontrola pro případ, že by náhodou zase začal křičet anebo se ke mně nebo mamince chovat agresivně. Časem se to projevilo i v pubertě. Tam mi začaly vadit zvuky, které tatka vydával. Jednalo se o obyčejné posmrkávání, popotahování. Takové ty chlapské zvuky, které chlapi nevnímají. Popravdě stále nevím, proč se ten člověk raději nevysmrká a všechny ty hleny nosí v sobě. Napadá mě jen, že to nejsou hleny, co v sobě drží, ale jenom zhmotnění jeho stavu myslí. Zvuky mi vadily hlavně proto, že se často opakovaly. Nikdy jsem to neměřila, ale do minuty se sešly i čtyři. A s mou schopností soustředit se jsem to vnímala opravdu intenzivně, a někdy jsem na to začala hlasitě odpovídat. Když posmrknul, tedy vtáhl hloub dovnitř, já jsem vydechla hlasitě všechn zvuk, co tam byl. Jemu to taky vadilo, a tak jsem mu řekla, z jakého důvodu to dělám. Jeho reakcí na vše, co není podle něj, je výbuch nervů. Teď už je to lepší, asi proto, že se vidíme málo, a tak jsme vůbec rádi, že vůbec spolu můžeme trávit aspoň trochu času. Ale minulý víkend jsme to nezvládli. S mamkou jsme přijely v neděli domů před šestou hodinou a povídaly jsme si v kuchyni. Tatka ležel u počítače a rozsvícené televize. Když je doma je to tak vždycky, a sem tam něco zabrblal. Potom přišel do kuchyně, podíval se kolem, nalil si čaj a něco řekl mamce, znechuceně, otráveně, uraženě a našťvaně. Bylo to proto, že se o něj nepostarala, tedy o jeho jídlo, zřejmě ne včas. A pak se začal nějak rozčilovat. Já raději odešla z pokoje, abych ještě se více nerozčílila. Jenomže na ni štěkal tak nehezky, že jsem mu musela říct, že by si měl uvědomit, jak se k ní chová. Štěkl i po mě, a zase jsem byla předmětem hádky já a mému chování k němu, co si to dovoluji a tak. Jenomže já jsem cítila potřebu mu to říct, protože nebyl v právu. Přijde mi, že se opravdu chová jako buran. Když něco chce nepoprosí, řekne to tónem, jakoby to byla samozřejmost. Ano je to pesimista, který se rád předvádí. Zároveň je cholerik, sám sobě vyčítá, že všem pomůže zadarmo místo toho, aby si vydělal, protože peníze potřebuje na splácení. Někdy, když byl opilý, ale ne tolik agresivní, tak jsme se zavřeli do kuchyně a povídali si. Měla jsem tyhle chvíle ráda, protože jsme spolu mluvili na rovinu a otevřeně o všem a vyslechli jsme se a přijali názor i toho druhého. Vlastně jsem tak tatku poznala a zjistila, proč se tak někdy chová. Vysvětlila jsem mu, že to nemusí dělat. A on to mnohdy ví. Mnohdy

si to uvědomuje, co svým chováním způsobuje, jen si prostě nemůže pomoci. To však není řešení.

Mamka se mi svěřila, že by byla ráda žila sama, ale že je to příliš komplikované na to, udělat tu změnu. Víte, mám rodinu moc ráda, ale jsem ráda za to všechno, co jsme spolu prožili a co jsme se spolu naučili, jen jsem se naučila nepoužívat lidi, kteří jsou mi nepříjemní. Tatka se tak zachoval minulý víkend, já na to reagovala, a teď spolu vlastně nemluvíme. Ráda bych mu zavolala, ale vím, že ode mě očekává, že se omluvím. A já necítím potřebu se omluvit. Řekla jsem, co jsem měla na srdci a vím, že on mi nezavolá zpět, dokud se nenaskytne nějaká situace. To, že spolu vlastně nemluvíme, mě až tak netrápí, protože vím, že se to časem urovná. Trápí mě tento vztah. Uvědomila jsem si, že děda, jeho táta se choval stejně. On teď jenom pokračuje v jeho linii. Hodně se změnil. Mimo jiné o tom vypovídá i to, že chodí se svěřenými rameny a se zavřeným hrudníkem. Tancuji a tak vnímám, jak se psychika mentální zdraví odráží nejen na držení těla. Nevím, jestli se to zlepší. Vím, že by mi to mělo být jedno, ale po minulém víkendu mě napadla otázka, jestli to tak bude dál nebo jestli ten pesimistický pohled na svět a názor, že je všechno špatné, se bude jen prohlubovat. Pakliže ano, neměla bych moc důvodů se s ním stýkat, protože vím, že mě to dokáže stáhnout dolů. Když jsem byla mladší, trpěla jsem depresemi a sebepoškozováním. Neměla jsem se ráda vlivem tohoto prostředí. Na druhou stranu o toho člověka nechci přijít, mám ho přece ráda. A pak je tady ještě jeden člověk. Mám bráchu, jenom o rok staršího, takže taky byl svědkem mnoha hádek, ale málokdy reagoval stejně jako já, brekem, spíše se uzavřel do sebe. Hraje pořád počítačové hry a je hodně introvertní. Teď už je komunikace s ním lepší. Byla doba, kdy mě neměl rád, asi proto, že jsme spolu od mala sdíleli jeden pokoj a já v pubertě reagovala na tatkovu chování. Když se naši hádali, většinou hrál počítačové hry se sluchátky na uších anebo tam nebyl přítomen. Zvláštní, ani minulý víkend u té hádky nebyl. Nemá to zapotřebí. Něco v té rodině je ještě nevyřízeno. Díky poslouchání vašich přednášek jsme s mamkou hodně pochopily. I ona je poslouchá. Ale stále je tam nějaký stejný kostlivec, ráda bych to vyčistila, tu skříň, jen nevím jak. Snad se do toho nemám míchat? S tatkou máme na hodně věcí odlišný názor, ale zároveň si vážím toho, v jakém prostředí se vyskytuje a jaký je. Jenže on mě považuje za kopii názorů mamky a s tou věčně nesouhlasí, proto je dle jeho slov mistr světa, a on udělá všechno špatně. Dříve jsem ho hodně omlouvala a chovala jsem se k němu opačným způsobem, než on se choval k mamce nebo ke mně, ale teď mám spíše potřebu mu ukazovat jeho vlastní chování, ač mi to nečiní radost. Jak jej naučit ohleduplnosti vůči ostatním a jeho rodině? Jak jej naučit, aby byl více laskavý? Nezlobte se, že jsem se takto rozepsala. Snažila jsem se to co nejvíce zestručnit. Snad to dává smysl. Děkuji.

Tak. Tohle je 3D model. Všichni jsou plní odporů, vnímáte to? A přitom jejich skutečná realita je úplně jiná. Zkuste si představit, že budete každý z vás jedním z těch zúčastněných. Jestliže já budu samozřejmě vidět hru hmoty, která se tam naskytuje. Tělo bratra, tělo otce, je tam tělo moje, tělo maminky, ale také tam figuruje i ten děda, který tam vlastně měl stejnou reakci, jako potom vzápětí ten můj otec. Pokud ty těla proti sobě útočí, tak jste všichni drženi v iluzi hmotného světa. Vaše skutečná realita všech je jedno jediné spojené Vědomí. To znamená, že já, když koukám na zbytek těch mých spoluhráčů a jsem ve 3D, tak považuji je za odlišná těla a Ivu za sebe, což je můj veliký omyl. Ani Iva mi nepatří, je to hmotná složka, která patří k něčemu, co ve skutečnosti nejsem, je to příkrov. Proto se učíte směrem do 5D pokoře, to znamená, nestrannosti. Hmota totiž koná sama podle potřebného nabrání zkušeností vašeho Vědomí Ducha, který si sem přišel zahrát tuto roli. Jestliže tedy zůstanu s jednou jedinou – ke komukoliv – negativní emoci, bude mě držet odpor neustále ve stejných procesech, protože neustále každý z nás vyvíjíme karmu, která je potřebná k udržení toho děje – a k tomu vás nutí hmotná složka. Abyste se vymanili, musíte začít skutečně z gruntu.

Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěla, když moje jedno dítě chodilo s jedním černým mágem? A tam probíhaly děje, kdy já matka, člověk odcházející do pokory jsem měla před sebou samozřejmě trpící dítě, které chtělo zachraňovat jako bílý mág černého mága a ten mu ubližoval. Samozřejmě bylo mi vyčítáno tenkrát od mé maminky: „Že ji nenařežeš, že ji zkrátka nezastavíš.“ Já jsem věděla, že to neudělám, protože moje dítě potřebovalo mít zkušenost samo. Kdybyste připravili to dítě o tu zkušenost, kdy ona sama se musela rozhodnout pro to, že ten člověk není dobrý pro její život, pak by se v jejím osudu, byť by se rozešli, něco opakovalo. A i ona sama, protože Satan je jediný, on je jediný přítomný, její Satan jejího těla mě žádal: „Maminko, proč mi nenařežeš, proč mě tam pustíš?“ A já jsem jí řekla tenkrát: „Petruško, všechny problémy tvého života, všechny otázky si budeš muset vyřešit sama. Já tím, že ti zakážu, abys tam šla, nevyřeším tvůj problém. Tebe to bude lákat, dokud nezískáš zkušenost, takže někde se bude opakovat“. Obě jsme věděly, že když tam půjde, že dostane nařežáno, a že to bude hodně, ale hodně dramatické. Ano, skončila v nemocnici. Byla k nepoznání. Ale tenhle děj měl jeden úžasný dopad. Za prvé, ona mi tenkrát zalhalo, řekla, že spadla z koně, protože věděla, že já bych úplně v klidu, bez negativní emoce, šla a podala bych trestní oznámení na člověka, který si tohle dovolil druhému udělat. A samozřejmě já jsem na ni byla v tichosti pyšná. Já jsem jí to řekla až za pár měsíců, že jsem to věděla, že to samozřejmě byl on, protože já jsem věděla, že ona umí odpustit. Ona mu uměla odpustit, co jí udělal. Takže všichni prošli všemi potřebnými zkouškami. Tehdy končí vyučování, už do toho ten člověk nemusí vstoupit. A věřte mi, že míra toho ponaučení v každé třídě je stejně silná. Takže útok, který na ni byl učiněn, byl ve stejné míře toho pochopení, než by byl v menších mírách, ale roztažený v časové složce, která následuje. Takže nemelte se, neuděláte nikdy chybu, akorát musíte mít odvalu a splnit všechny podmínky. Jsou tam vždycky tři.

Tady je samozřejmě více lidí a tady se to odehrává v mnohem složitější fázi, ale pokud každý z nich bude mít odpory, které následují – to znamená, otec měl odpory ke svému otci, proto dnes dělá to samé. Ona má odpory také. Ten chlapec, který tam je introvertní

a kouká do počítače, ten se uzavřel do svého světa, to neznamená, že když tam není nebo nereaguje, že nemá blok. On má, ale on utíká před dějem, který tady je, do virtuality jiného světa. A útěk je taky odpor. On nechce žít to, co je. Až každý z nich pochopí, že se to vyřeší tím, že se postaví čelem k tomu svému problému a začne to řešit tak jak má, rovně a čestně, tehdy se všechno narovná. Takže každý z nich tam má své úkoly. Maminka si vybrala takového otce. To znamená, že si vybrala perfektní samozřejmě DNA svého partnera. A i děti, které tam jsou, pokračují ve výuce svých minulostních odporů. Takže všichni tam jsou správně. Je to pro ně dokonalý osud. Teprve tehdy, kdy já budu milovat svého otce, milovat matku, já vím, že i oni musí spolupracovat. Ona je slabá. On je silný. Ona ustupuje, aby byl klid, ale tady se nenalezne rovnováha. Teprve tehdy tam, kde máte vždycky buldozera, musíte mít někoho, kdo ustupuje. Teprve tehdy, kdy se naučí ten druhý bránit se, a správně, bez negativních emocí, nastupuje další fáze. To znamená, vyhození tohoto děje, který je jinak trvalý. Takže vidíte, že svět ve skutečnosti se odehrává úplně jinak. Vaše probuzení nastává tehdy, kdy hmota už vás ničím skutečně nemůže obtěžovat, kdy si vyřešíte všechny věci sami v sobě. Když to vyřešíte v sobě, všechno se narovná, tady je zbytečný odsudek. Ona sama zjišťuje, že když si s ním povídá, že on má také svou pravdu. Ano, každý z vás má svou pravdu, protože za sebou máte své zkušenosti, které si nesete s sebou. Ale pozor, stav na trojce je, že vy potřebujete respektovat i pravdy druhých lidí. A neustálými útoky, ať slovními nebo emocionálními, nic nevyřešíte. Ani útekem nic nevyřešíte. Ale jakmile si to srovnáte v sobě, začne se hmota veškerých zúčastněných lidí měnit, krok za krokem. Bude to trvat možná hodně dlouho, ale za nějaký čas uvidíte, že ta rodina bude žít úplně jinak. Jenom pro to musíte mít samozřejmě odvalu a trpělivost. Jestli ta žena jezdí velice málo na návštěvu do té rodiny, tak se může samozřejmě i připravit. Máte víc sílu pro to vydržet, než byste tam žili trvale a neviděli východisko. I to je dobré. I je dobré na všechny zúčastněné myslet s láskou. Na matku ne jako na slabocha. Na otce ne jako na agresivního člověka. Na sebe ne s lítostí, s tím, že já musela mít takovou rodinu, proto jsem asi špatná. Tam jsou různé pozice.

Stačí strašně málo, abyste se zablokovali. Stačí hrozně málo. Ego vám vsune fňuknutí, třeba já nevím: proč mám jenom jednoho rodiče a druhého ne. Třeba dejme tomu některý otec oplodní ženu, matku svého dítěte, a pak odejde, nežije s nimi. Někdy se může stát, že to dítě zkrátka má pocit, že je špatné, proto ho ten rodič opustil, protože má špatný osud. Tady je zapotřebí mluvit, vytvořit optimismus. Říct svému dítěti: „Ty se mylíš. Tvůj otec tady je. Kdyby tady nebyl, tak bys nežil. Nežil bys v tomto těle.“ Vy neznáte skutečnou realitu ve 3D, to znamená, že vy nevíte, že všechno je naprosto pořádku, a že nemůžete o nikoho přijít. Že jste všechno, protože jste Vědomí, stoprocentní Vědomí planety.

Minule v Hostýnu jsem zodpovídala otázku, a pak mi ještě doma došlo, že jsem vám zapoměla ještě něco říct k té otázce. A to bylo docela důležité sdělení, protože se tam ta jedna paní ptala, možná si to budete pamatovat: „Kdy tedy opouštíte ty planety?“ Měla to tam tak jako naprogramované na disketě. Tak prosím vás, planetu jste do konce 3D nikdy neopustili. Budete ji opouštět, pozor, až nyní. Ale to se musíte dostat do 5D. Pokud se dostanete Vědomím do 5D, to znamená, budete mít pod kontrolou

samořejmě negativní emoce, ty už odejdou. Prosím vás, jestli je ještě máte, tak si hned nemyslete, že vy tam nepatříte, tak to není. Tam jsou takové nuance. Je tam taková docela veliká vsuvka, kdy samozřejmě o tom vy nerozhodujete jako jedinec člověk myšlením – to vám pak vsunuje hmotná složka – rozhodujete o tom jako Božství. Takže vždycky, ať projdete nebo neprojdete, je to správná hladina, protože potřebujete mít tu devítiletku celou, stoprocentní. Ale ta planeta letí pak dál v té 5D, vy tady zůstáváte, někteří pak zemřou a znova nenarodíte na 5D, a pak pokračujete, ale už jste svobodným Božským jedincem. Každá planeta má jiné DNA. Každá hmotná planeta má jiné DNA. A pamatujte si, každá byla jinak zrozená. Má jiné zrození, ten bod v časoprostoru. Takže některé planety se vám zdají být prázdné a neobydlené, ale tak to není. I tam žije stoprocentní Vědomí. To je ve 3D. A Vědomí, které neobstálo ještě ve všech devíti letech té devítiletky, nikdy není z té kružnice 3D propuštěno. Proto se vrací zase na hmotnou složku a pokračuje ve vývoji. Ale to, které je propuštěno – ten, komu se pak otevře třetí oko, ten pokračuje na planetě dál, ale pak už si smíte, a to je to podstatné, co jsem vám minule nestačila říct, pak už si vybíráte každou inkarnaci, planetu, kde chcete být, už můžete skákat. Když si někdo bude třeba chtít prožít hudbu nebo matematiku nebo jiný děj, tak si pro každou tu inkarnaci zvolíte jinou planetu podle potřeby. A těch planet je tam veliké množství. Takže teď už budete více svobodnější. Ochutnáte veškeré planety, které tady budou ve velice mnoha životech, abyste si vyzkoušeli zase celé bytí a celé žití v 5D, než se dostanete přes krátkou, sudou dimenzi do sedmičky. Takže teď to bude velice pestré a zajímavé, abyste zase rozuměli úplně všemu. A zase, nic vám nikdy nebude patřit. Budete to prožívat v zájmu všech na každé zmíněné planetě, která tady bude. Tak to jenom, prosím vás, pro doladění té minulé otázky. Protože teď jsem si na ni vzpomněla.

Dobrý den, Ivanko. Sice jsem vám psala už v listopadu, ale zřejmě jste hodně vytížená. Mám naposloucháno hodně videí a byla jsem už dvakrát na vaší přednášce. V roce 2012 jsem poznala muže, který byl pouze jen mým kolegou a následně po roce pak přítelem. Náš vztah byl dost zvláštní. Dá se říci, že jsem si s ním prožila nenaplněnou lásku. Málokdy rande, téměř žádný sex. Neměl a nemá stále čas. Chápu, že jsme se tak na úrovni Duší domluvili. Potřebovala jsem to zažít. Vznikla mi tak i závislost na něm. Již od začátku jsem se s ním několikrát rozcházela, ale vždy mi bylo hůř. V posledních letech jsem ještě řešila záležitosti kolem bývalého manžela (soud, prodej bytu, rekonstrukce dalšího bytu a podobně). Celou dobu, co dotyčného znám, jsem díky němu prožívala nejistotu, a tak jsem časem začala mít i potíže s arytmií srdce. Začalo se mi hůř dýchat, občas jsem se přistihla, že nedýchám. Pochopila jsem, že se do takového vztahu nemusím nutit. Nebylo a není mi s tím člověkem dobře. Vidím to i u mých rodičů. Nechci opakovat to, co moje matka. Jenže mě mrzí, že se musím zase rozejít. Mám podruhé štěstí na to, když se s partnerem rozcházím, tak to dlouho trvá. V posledním manželství náš rozpad trval hodně dlouho, mě to deptalo, zase to byla pro mě taková nejistota. Prožívala jsem špatně, a k tomu i nenávisť. Nyní je zase

obdobná situace, že posledního partnera pořád potkávám. Dřív jsem s ním byla v kanceláři, pak jsem musela vyloženě ze zdravotních důvodů od něj prchnout do jiné kanceláře, můj stav se trochu zklidnil. Nedávno jsem v klidu partnerovi řekla, že už nechci fyzický kontakt. Partner mi dává najevo naštvanost, nemluví se mnou, jako vždy, když jsem se s ním chtěla rozejít. Už nevnímám takovou zamilovanost a magnetismus, už přece jenom náš vztah trvá od roku 2013. Pochopila jsem již dávno, že naše partnerství nemá smysl na budoucnost. Je tu hodně věcí, které nenasvědčují, že bychom spolu byli spokojení. Vnímala jsem od začátku, že přijde jednou konec. S touto myšlenkou se mi ale špatně žilo, mrzelo mě to. Potřebuji se s touto situací ve svém zaměstnání nějak vyrovnat. Nejlepší by bylo, kdybych ho již nemusela potkávat. Mám ho pořád ráda, a ještě to stále docela bolí, když dávám najevo ignoranci a nezáměr a vím, že on to jinak také neumí, je tak nastaven. Víím, že si na něm vymlátím odpory, ale někdy mi jde těžko na něj nemyslet. Ráda bych ho vypustila z hlavy. O víkendu je to lepší, protože jsem doma, daleko od něj, v zaměstnání je to horší. Jsem stále schopna se s ním bavit, ale opravdu, když se mi vyhýbá, nevyhledává mě, tak je to lepší. Dříve jsem to těžce snášela, ale postupně, jeho tréninkem, naučila jeho chování více přijímat. Stále však necítím úlevu. Chtěla bych, aby mi to bylo jedno. S tím vším souvisí moje nespavost. Před spaním si pouštím veselé filmy, přednášky, jen abych slyšela nějaké breptání a nemusela na něj myslet. Tímto mě využívá asi moje ego, abych byla Světlanou. Pořádně usnout a spát celou noc... Uvědomuji si, že musím počkat. Otázka času, kdy to skončí. Byla by tu nějaká rada, jak si domluvit, abych se zklidnila? Vypustila svého kolegu z hlavy? Zakázat si to nejde.

Tak. Tady vidíte, jak ego je mazané. Ego chce obě věci. Ego chce toho partnera, ale taky ho nechce. Nechce ho, ale nechce se rozejít, což jsou protipóly. Tady samozřejmě prvotní je odsudek toho, jak se chovali rodiče, hlavně matka. To znamená, že vás to má jako Světlanu sblížit se svojí matkou. Ano i ona měla program takzvané slabosti. Jestliže jsem odsoudila vlastně chování svých rodičů, kdy jim nebylo spolu dobře, ale neuměli se rozejít, tak je mi jasné, že abych opravila vztah na útok sama sebe s oblekem mých rodičů, tak moje tělo bude dělat podobné věci, abych je pochopila. To je první krok. Druhý krok je, že když to samozřejmě pochopím, tak ještě musím nějaký čas si počkat na to, abych si ujasnila, co vlastně chci. Ego vám nabídne samozřejmě nějaké varianty. Vy jste Vědomí, vy už cítíte, že by bylo lepší se s ním rozejít, že to nemá vůbec smysl, ale ego vás narovná do pozice, že přece zase nebudu sama, vždyť mě všichni opouštějí. Celý život se mi nelíbí tak, jak se děje. Jenže vy hledáte sami sebe. A když budete útočit na každého toho jedince, to znamená ty učitele své největší, to jsou rodiče a i ten partner, tak se nikdy nevymaníte z odporů, protože se stáváte hmotnou složkou. Vy posilujete Vědomí hmoty těla. To tělo vás nepustí do rozuzlení. Není to možné, je tam ještě útok. Takže bych se rozešla. Další fáze je, že vidíte, že dokud nepochopíte, že skutečně nemá smysl na toho člověka myslet, ale pozor, mysl není vaše – je programem vašeho těla, to znamená, nepřivlastňujte si ty nápady. Nemyslete samozřejmě na toho

člověka, ignorujte myšlenky. Vzpomeňte si na pana doktora Tomáše, který říkával, že když přijde myšlenka, tak ji máte pozorovat, jenom jako když se kolem kutálí míč nebo jede auto. No tak tam je. To je to lákání, které vás vede.

Dneska mi tady někdo zase říkal, že si připadá jak úplně mimoň. A já vím, že to tak máte skoro všichni. Já to mám taky. Vůbec se nebojte. Myšlenky jsou pouze skutečně nejsilnější zbraní hmotné složky pouze ve 3D. Vy totiž nepotřebujete paměť. Já vím, že teď se vám to zdá ještě divné, protože nepracuje úplně synchronně levá i pravá hemisféra. Ale teď se vám zapojuje pravá. Vy jste si dřív potřebovali pamatovat na všechna příkoří, které vám dělala hmotná složka ve formě nějakých nepřátel, které jste tam měli, abyste jim uměli neodpouštět. Furt se vám to vracelo, ta myšlenka – jak ten blbec mě okradl, co mi všechno udělal, za co všechno mohl. To všechno si pamatuje hmotná složka a vy jste mu skákali samozřejmě na lep, protože jste mu věřili. Až pak, když zažijete po dlouhých inkarnacích, jak je to těžké furt to brblání a zjistíte, že to nechcete. A pak zjistíte teprve, že vám to brblání nepatřilo. Protože už to nechcete. Zjistíte, že to nemá s vámi vůbec nic společného. To je úžasná událost, když tohle zjistíte. Zjistíte, co všechno vám nepatří, a čím vším nejste. To je první krok k vysvobození.

Tím samozřejmě se neumí ten člověk ani rozhodnout, jestli odejde z té práce anebo ne. Jestliže se s někým chci rozejít, tak zkrátka řeknu: „Ne, mně to za to nestojí. To nemá smysl. Ten člověk se mi stejně vyhýbá, nechce se se mnou stýkat. Já si jenom připadám, abych někoho měla, že se ho držím zuby nehty.“ Vyložte si všechno pro a proti a zjistíte, že opravdu nejlepší je skutečně to ukončit. Čím méně samozřejmě odporů, tím lépe, protože jinak se bude stav opakovat. Ale tohle ještě vypadá na dost dlouhou dobu. Tady je ještě dost věcí, které nejsou vyřešeny.

Ta nespavost se tam potom objevuje proto, že myšlenková forma samozřejmě hmotné Vědomí, ego, se snaží v noci přehlušit toho člověka, aby byl unavený a byl slabší a podlehl těm myšlenkám. Čím méně máte silné tělo, tím více pak podléháte i přes den myšlenkovým formám, a pak jste samozřejmě nešťastní. Ne. Vy jste hmotou trénování až k dokonalosti, abyste byli silným Duchem, na to nezapomeňte. Vy už potom, kdo máte hodně zkušeností, nevlezete do vztahu, ze kterého byste viděli, že nemá smysl. I kdyby ten člověk byl nádherný jak Bůh, tak zkrátka do toho nevlezete, protože víte, co za tím je problémů, které se otevrou, až když sklapne pastička. Ale člověk, který má málo zkušeností, ještě touží po té vizualizaci té hmoty. Láká ho tělo nebo povaha toho člověka, který tam je k tomu nastaven. To si všechno musíte vyzkoušet. Proto potom problematické vztahy jsou pro vás tím nejlepším, co jste museli prožít, abyste si tyto věci uvědomili. Ale pokud je pak zase považujete za špatné, tak v tom jedete znovu. Každý odpor z vás dělá hmotu. A musíte to dokázat v praxi poprvé dobře a v klidu. A s vděkem neboli s poděkováním, to znamená bez negativní emoce.

Dobrý den, milá Ivanko. Na začátek bych chtěla říct, že nevím, zda mám vám, tobě, mám vykat nebo tykat, ale protože si svými názory a tím co děláš mému srdci blízka, rozhodla jsem se pro tykání, jestli to bude vhodné.

Samozřejmě, že to bude vhodné.

Již delší čas myslím na tebe s obrovskou nadějí, že mi pomůžeš objasnit situaci, ve které se nacházím a možná mi ukážeš, jak jít dál. Je mi padesát tři let. Dne 15. března 2014 v den mých padesátých narozenin jsem se stala obětí trestného činu. Pokusu o vraždu mé osoby, kterou jsem jenom zázrakem přežila. Můj exmanžel na mě střílel z pistole. Vystřelil na mě dvakrát. Oba výstřely jen těsně minuly srdce. Ještě jsem si stihla zavolat záchranku, a pak jsem upadla do mdlob. To nemohla být náhoda. Na JIPce jsem několik dní bojovala o život. Chvála Bohu, přežila jsem. Ze zranění jsem se léčila několik měsíců. Ten člověk, který na mě střílel, byl žel již mým třetím manželem.

První manželství bylo studentské. Téměř jsme spolu nežili, protože manžel po svatbě nastoupil na vojenskou základní službu. A když se vrátil, řekl mi, že se ke mně nevrátí, protože má přítelkyni. Avšak z tohoto manželství se narodila dcera, o kterou se až do její dospělosti vůbec nezajímal. Poté jsem byla asi šest let sama. Pak jsem se seznámila s mužem, který se jevil jako starostlivý, pomáhal mi s dcerkou. Vzali jsme se a naše manželství vydrželo jedenáct let. Bylo funkční asi tři až čtyři roky, poté to byly jenom samé hádky. Z tohoto manželství se mi narodil syn. Pak jsem měla dva krátké přátelské vztahy. Téměř všechny vztahy skončily s tím, že ti muži mě nechali, a to i přesto, možná právě proto, že jsem se snažila jim ve všem vyhovět. Snažila jsem se být hodná, obětavá, starostlivá partnerka. Tehdy jsem si myslela, že mě budou za to milovat, přestože mě partneri stále opouštěli. První muž si našel přítelkyni. Druhý to říkal taky, že má přítelkyni, i když se později ukázalo, že to nebyla pravda. Přítel mě taky opustil kvůli jiné ženě, která má prý větší prsa. Ani při jednom z nich jsem nemohla být opravdová, pravá žena se svými emocemi a možná i ženskými vrtochy. Nikdy jsem nepocítila starostlivost muže. Vyrůstala jsem jako nejmladší dítě ze tří dětí v silně křesťanky orientované rodině. Rodiče mě nikdy za nic nepochválili, i když jsem studovala téměř celou základní i střední školu na samé jedničky. I když mě máma přesvědčovala o tom, že vysoká škola je pro mě zbytečná, přihlásila jsem se na ni a úspěšně ji dokončila. Celý život jsem se cítila jako tažný kůň, všechno v životě již od výchovy mých dětí. S dcerkou mi pomáhali mí rodiče. Vše jsem si musela zajistit sama, a to jak v materiálním, tak ve finanční oblasti. Ani jeden partner mi s ničím nepomohl, nepřispěl. Vždy jsem byla živitelem rodiny já. Dokonce můj druhý manžel byl dlouhou dobu bez práce, a ani se nesnažil žádnou najít, a to jsme měli dvě malé děti. Bylo to pro mě hodně těžké období. Po rozvodu započal druhý manžel se mnou válku o syna. Pořád telefonoval synovi, žádal jej, aby šel bydlet k němu. Nakonec syn ode mě odešel, bylo mu jedenáct let. Neuměla jsem si tehdy pomoci, i když jsem dávala dětem

vše, co jsem mohla, nedokázala jsem odstěhování syna k otci zabránit. Nepřestávající citové vydírání syna jeho otcem mě dost trápilo. Po konzultaci s psycholožkou, na její doporučení, jsem souhlasila s výchovou otce, ale bylo to pro mě velice těžké. Exmanžel byl často opilý, o syna se nestaral. Do teď to vnímám tak, že mi syna ukradl. Teď je synovi dvacet let a máme chvála Bohu docela dobrý vztah. Dokonce již nějaký čas u mě i bydlí. Je zaměstnaný ve městě, kde bydlím, ale často jezdí na služební cesty po Slovensku a Čechách, takže je často na cestách. Po jistém čase jsem ale potkala muže. Lichotil mi. Říkal, jak moc mě miluje. Nosil mi květy. Takový nával pozornosti jsem do té doby nikdy nezažila a naivně jsem se z toho těšila. To jsem netušila, co mě čeká. Tento chlap, jemuž jsem z očí vyčetla, že pije, mě tlačil do svatby. Já se vdávat nechtěla. Protože mi neustále říkal, že jej nemiluji, když si ho nechci vzít, neposlouchala jsem vnitřní hlas a vzali jsme se po velmi krátké známosti. Naše manželství vydrželo jen rok a půl a skončilo tragicky, jak jsem se zmínila výše. Když jsem se po té tragické události ocitla v nemocnici, přišel na návštěvu katolický kněz, který mi nabídl pomoc v rámci šetření trestného činu a já jeho nabídku s radostí a nadějí přijala. V té době jsem měla velice liknavého právníka, který mě zastupoval při šetření trestného činu. Tehdy mi jeho pomoc připadala jako dar z nebes. Již v době mého pobytu v nemocnici mi tento kněz neustále vyčetl moji minulost. Před tím jsem se totiž u něj vyzpovídala. A zdůrazňoval, že to, co se mi stalo je důsledek porušování Božích zákonů, rozumných církevních, a zdůrazňoval, že jsem si to všechno zasloužila. Neustále mě zásoboval církevními články o tom, jak některá žena svedla muže, a pak byla ukamenována, trpěla a podobně. No bylo to pro mě velmi bolestivé. Trpěla jsem nejenom tělesně, protože zranění byla čerstvá, ale začala jsem trpět i psychicky. Nejenže jsem se trápila, kvůli tomu, že jsem hledala příčinu toho, co mi můj muž udělal, ale ještě mě psychicky zatěžoval ten kněz, který mě neustále zásoboval výčitkami a kritikou. Ten samý kněz se však ještě v nemocnici pokusil o tělesný kontakt se mnou, jako se ženou. Poté co jsem přišla z nemocnice, přišel mě občas navštívit. Jeho návštěvám jsem se velice těšila, vnímala jsem jej tehdy jako ochránce, spasitele. Opět mezi námi byl tělesný kontakt, líbání, objetí, milování ne. Když se vrátil domů na faru, opět mi posílal ty články o ženách, které svedly muže, a pak trpěly. Dokonce mi navrhnul, abychom si opět vykali. Trpěla jsem, protože jsem to nevnímala tak, že jsem toho kněze svedla. Řešení trestného činu se protahuje již více než tři roky, i když skutek byl exmanželovi prokázán hned, ale vzhledem k jeho postavení, byl to zaměstnanec státní správy, politické příslušnosti, tak z něj udělali psychicky nemocného, a proto se řešení pořád protahuje. Mám sice již jiného právníka, ale je dost pasivní. Nemám sil hledat jiného. Současně mě zastupuje v trestním řízení i ten kněz, který je velmi aktivní. Dosáhl již posun řešení trestného činu tím, že exmanžel začal být

opět stíhaný, neboť to bylo na cestě k plnému osvobození. Ale já již více než tři roky trpím. Teď trpím nejvíce díky přístupu toho kněze, který se ke mně chová jako k chuděře, jako ke špinavému hadru, která si od života nic nezaslouží. Ještě v nemocnici mi říkal, abych ani nepomyslela na novou partnerskou lásku, protože jsem téměř celý život žila v hříchu, neboť jsem s prvním manželem byla oddána v kostele, takže další manželství by byla zcela určitě hříšná.

Milá Ivanko, všechny mé tři muže jsem si brala z lásky s úmyslem, že s nimi budu do konce života. Přesto, anebo právě proto, jsem ve všech partnerstvích začala velice rychle trpět a zůstala jsem v každém vztahu osamocena. První manžel mě již před svatbou zbil. Přesto jsem si jej vzala. Druhý manžel byl dítě, které bylo velice nesamostatné a já musela táhnout celou rodinu, starostlivostí i ekonomicky. Třetí manžel se důsledně před svatbou vyvaroval toho, abych jej viděla opilého. Nepil, ale hned po svatbě začal pít a žárlit bez jakéhokoliv důvodu. Nainstaloval mi do mobilu odposlouchávací software. Nevěděla jsem o tom, a s tímto softwarem jsem mobil používala třičtvrtě roku. Nic inkriminujícího ale však nezjistil. Nikdy jsem mu nebyla nevěrná. Ani se žádným jiným mužem jsem nic neměla. No on tomu ten osudný den, když se opil, a pak ze žárlivosti na mě střílel a téměř mě zabil, on tomu nevěřil. Zůstaly mi trvalé následky. Částečně ochrnutá levá ruka, snížená kapacita plic. Jeden výstřel mi zasáhl plíce a já přišla o část plic. A hlavně mi zůstala obrovská bolest na duši, která je neustále jítřená knězem a jeho chováním ke mně. Ten kněz již asi rok ke mně nechodí. Věci, které potřebujeme do trestního řízení probrat si posíláme emailem anebo spolu jen telefonujeme. Každý jeho hovor je pro mě velice bolestivý, několik dnů po něm cítím bolest přímo v srdci. Já tu bolest ale cítím stále, nemohu si pomoci. Když mi ten kněz pomáhá, tak se mnou komunikuje velice povýšeně a arogantně. Dokumenty, které mi v trestním řízení napíše, mi hází jako psovi kost. Na jedné straně se bojím toho, že mi přestane pomáhat, já jej vidím jako tahouna. Na druhé straně velice trpím, když náhodou při telefonickém hovoru uslyší, že jsem veselá, řekne okamžitě něco, co mě zraní, cítí se dobře, jen když pláču. Doporučuje mi, abych šla do kláštera a odstěhovala se do ciziny a do konce života se kála z hříchů. Jsem dost pod jeho vlivem a neumím se z toho dostat, i když mi všechny jeho doporučení způsobují obrovskou psychickou bolest a utrpení – nikdy neměl pro mě slovíčko povzbuzení, ocenění, uznání.

Milá Ivanko, tady jsou moje dotazy. Za prvé, můj otec mě již v době, kdy jsem dospívala v ženu, považoval za ženu lehkých mravů, vnímal to tak pro mě i po celý můj život. Rodiče se proto odmítli zúčastnit mé druhé svatby. Jednak pro to, že jsem měla první svatbu v kostele, nemám nárok na další manželský svazek prý. A jednak taky pro to, že mě jako člověka

v podstatě odmítali, v žádném mém rozhodnutí mě nepodpořili. Rodiče již nežijí. Přes všechno, co jsme spolu prožili je mám velice ráda a za vše jim děkuji. Je pravdou, že jsem měla vícero partnerů. Přesto vnitřně pociťuji, že jsem nebyla a nejsem špatný člověk. Pravdou je, že jsem v životě možná udělala hodně nesprávných kroků, i když mi to nikdy nikdo přímo neřekl. Jistým způsobem jsem vycítila, že mě lidé považují za lehkou ženu. I když jsem to vnímala jako křivdu, nedala jsem před nimi nic znát, což jsem opravdu prožívala. Podobně mě patrně vnímala i moje širší rodina, protože celá naše rodina je silně křesťanská. Nikdo se v naší rodině ještě nerozvedl. A já rovnou třikrát. Tato moje nálepka mi dělá v životě problém. Bratr chvála Bohu vždy stál za mnou. Jak se s tímto problémem mám vyrovnat?

Je tady ještě hodně dotazů. Takže já teď zodpovím ten začátek.

Začarovaný kruh, jak víte, je vždycky na začátku každé inkarnace, protože vy si volíte pozici. Ona byla třetí dítě a jak jste zjistili, tak asi moc milovaná nebyla, ale tím si člověk vybuduje v této pozici, jistě jste četli knížku Jak to vidí Ivanka Adamcová, tam je vysvětlená i pozice zrodu, přesně kolikáté dítě máte být a jakého pohlaví, když třeba ti rodiče čekají na nějaké to pohlaví, tak už se pasuje na to dítě, že je špatné, že něco není v pořádku. Tohle dítě si tam napasovalo, že zkrátka je špatné už jenom z toho důvodu, že ho nikdy nikdo nepochválil. Dále usilování, když budete usilovat o to, abyste byli milovaní, tak si to vždycky namontujete asi něco za něco. To je další věc. Láska musí být, prosím vás, nestranná a nemá být za něco. To by tady skutečně nikdo nikoho nemohl naplno milovat, protože jsme takzvaní lidé, kteří neumí všechno. My jsme se sem přišli přece něco naučit, takže každý z nás něco neumí. Nejsme každý stoprocentní, protože člověk 3D si myslí, že musí být, ale tak to není. Vy jste součástí celku jediné Bytosti, ale svýma očima to vidíte jinak. Vy nevidíte, že každý z vás musí něco umět, a že to je tak dokonalé pro ten celek. Vidíte se v oddělenosti od světa. To znamená, vaše tělo – a proti je celý svět, což je iluze tohoto světa. Tehdy samozřejmě vnímáte a usilujete o lásku. Ale vy o lásku nemůžete usilovat. Víte, když já ji chci z toho světa k sobě stáhnout, tak ji samozřejmě nebudu mít. Vy máte milovat ten svět. Když ten svět budete milovat, on vám bude dávat to, co mu poskytnete. Musíte samozřejmě nějakou dobu vydržet, protože není hned tak něco za něco, co do té doby ten člověk neví. Takže si musíte počkat. Láska už víte, že není vlastně to, co považují lidé za lásku, ale je to stav bez útoků negativních emocí. Takže já musím respektovat názor druhého člověka. Vezměte si, kdyby mě musel každý milovat z tohoto světa, tak potom i já bych musela prožít opak. Jak vám může někdo nadiktovat, že musíte milovat každého. Takže tímto začne člověk ve 3D, proto on pak zažívá vlastně stavy, kdy ho zase někdo začne nutit milovat jenom jeho, to byla ta třetí pozice toho žárlivého muže. Ano, on chtěl, aby ona milovala jenom jeho, přestože nic neudělala. To je vlastně to samé co, celý výraz toho života té ženy v tom prvním vstupu. Nutit lásku světa směrem ke mně, to je první věc. Tady je respekt, já mohu milovat všechny lidi na světě za to jací jsou, i za to jací nejsou, oni totiž jsou jací jsou, a to je pozice Krista. Každý jsme tu pro něco dobře. A i já musím respektovat, že i oni mě tak vidí. Další úkol, který tam je, je pozice být za darebáka. Tím, že se nesrovnáváte, že si o vás někdo něco špatného myslí. Ať to bylo už u těch

rodičů, pak u těch jednotlivých partnerů. I když dělala co mohla, samozřejmě. Ano, ten člověk si musí umět představit, že ten druhý má právo na tu svoji lásku, všichni se učíte milovat. A tady ta žena zažila spoustu věcí, které se hned tak v jednom životě nezažijí. To je hodně těžký osud. I samozřejmě s tím vrcholem i toho útoku tou pistolí. Vy musíte přijímat svůj osud, takový jaký je, s tím vším.

Já si vždycky vzpomenu na moji maminku. Moje maminka byla třetí dítě, první byli kluci, ti chodili hrát fotbal a mohli dělat spoustu věcí. Ale maminka za sedm let nebo za osm let po nich byla holka, a tak babičkou byla samozřejmě přitažená k práci v rodině, takže s ní dělala veškeré práce včetně praní na valše a drbání dřevěné podlahy a vaření. A spoustkrát zažila věci, kdy třeba neměli co jíst, a tak s babičkou šly sbírat takové ty obaly z těch zrn co zbyly na poli, pak to semlely na otruby a napekly z toho koláče. A když je upekly, tak ta maminka šla někam s babičkou na zahrádku, mezi tím kluci přišli z fotbalu, pozvali tam kamarády z fotbalu a celou tu várku těch koláčů za celý den napečenou (než to namlely!) sežrali. A ta babička si pak sedla a plakala a říkala: „Vy jste nám nic nenechali.“ Kluci byli takoví, jako že nevěděli. A teď ta moje maminka zkrátka věděla, že měla pocit, že ji nikdo nemá rád, že kluci můžou všechno, ona ne. A tak se rozhodla v tom svém životě, že aby ji všichni milovali, tak že bude perfektní. Takže ona všechny práce, které ji byly zadány dělala perfektně. To ji napadlo, to vás zkrátka napadne, v tom programu toho těla to je. Jenže zase tam byla jiná past. Jestliže dělám všechno perfektně a vím, že to je perfektně, protože ta odezva tam samozřejmě byla, tak tam narostla pýcha. Takže vidíte, jak každý ten postup má svou past. Každý ten schůdek tam něco má. Něco jiného odložíte a něco jiného tam přibude. Dneska už to nemá. A tak já jsem se k ní narodila, abych ji od toho odpomohla. Já jsem pro ni byla hodně těžkou zkouškou, pro tu moji milovanou maminku, ale ona opravdu je hrdina, vydržela to.

A tohle vlastně je také začátek. Vy potřebujete přijímat. No dobře, jsem třetí dítě. To nevadí, že mě nechválí, já nepotřebuji pochvalu. Já vím, že jsem to, co jsem měla za úkol splnila. Ve škole jsem se dobře učila. Já jsem pak udělala i vysokou školu. Kdybych byla tou ženou samozřejmě, to vy víte. Ale tam může být i rozdíl v tom, jestli si to nedokazují sám sobě. To také může být samozřejmě jeden další postřeh. Tady jde o to, že vás blokuje to, že neustále očekáváte, že vás někdo konečně přijde milovat. Ale pozor, to očekávání je tahání z toho světa jakoby tu lásku, a to je právě to, co vy nesmíte dělat, vy ji máte vydávat. Jestliže jsem všechno, tak přesně to, co dělám světu neboli sama sobě dělám, to je celý problém.

Druhá otázka. První manžel, se kterým jsem v podstatě téměř nežila, dal před nedávnem návrh na církevní soud, aby naše manželství uzavřené církví anulovali. Informoval mě, že budu kontaktována církevními hodnostáři. Bylo by prý dobré, kdybych se souhlasně vyjádřila, respektive souhlasila. Jemu na tom moc záleží, chce se nechat oddat církevním obřadem. Já to momentálně vnímám tak, že nechci nic řešit s církevními institucemi ani se k ničemu vyjadřovat. Jestli bych se momentálně vyjádřila, tak by to asi nebylo to, co by chtěli lidé slyšet. Ivanko, prosím tě, co mám dělat?

Vy se musíte rozhodnout sama. Já osobně bych to svolení tomu muži dala. Budete muset podstoupit samozřejmě kontakt s církví, který dnes máte trošku pošramocený právě tím jedním reprezentantem té církve, který tam je vidět, a který pozor, sám horko těžko odolává vám jako ženě. Tam je na jedné straně obrovský útok a odsudek od tohoto faráře, protože on ví, že mu našeptává hmotné Vědomí, že by to chtěl. Takže on tam vlastně na vás útočí, protože se sám bojí, že spadne do hříchu, když obviňuje druhé lidi ze hříchu. To je nasnadě. Takže on má chudák sám problémy se sebou. Jestliže vy ho odsoudíte, tak už dneska vidíte, nemůžete ani vyřešit problém, že byste tomu prvnímu manželovi umožnila, aby se mohl po druhé nechat oddat. A jestli tito lidé ještě jsou tak strašně zatíženi přes církev, tak jo, ať si to užijí, můžete jim to samozřejmě zpřístupnit. Církev vám bude předhazovat, že jste hříšní, ale to jste nikdy nebyli. Všechno, co dělá hmotná složka – to znamená i to, co se odehrává u faráře, i to, co se odehrává ve všech jedincích na planetě ve hmotné složce – je nastavená dějem. Jestliže někoho odsoudím, pořád se mi tam samozřejmě bude vracet. Nebude to asi jednoduché, zase vás bude možná jednou považovat za špatnou. Ale buďte ráda, vy si tam vyzkoušíte poprvé možná ten vztah, že vám to bude jedno. Vy se nesmíte ničeho bát. Vždyť se všechno opakuje. To, co odmítnete se musí opakovat. Takže úplně v klidu do toho půjdu. Toho kněze samozřejmě neodsudíte. On je slabý na své Vědomí, sám se považuje za hříšného, takže on tam projektuje ten obraz v zrcadle směrem na vás. Každý z vás ví, co kdy udělal, za jakým úmyslem a za jakým ne. A vy nemůžete ovlivnit svůj osud ani náhodou, ten je zkrátka vámi jako Bohem zvolený. Ale už je na vás, jestli se rozhodnete, jestli tam půjdete nebo ne. Ale věřte mi, že když mu vyhovíte, a i to vlastně projde přes tu církev a dokončí se to, tak se vám strašně uleví, protože budete mít odškrtnou jednu položku.

Za třetí. Druhý manžel mi dost často nabízí obnovu našeho spoluzití, já však toto v žádném případě nechci. Trpělivě mu vysvětluji, ale on to nechápe. Je pravdou, že v současnosti máme docela dobrý vztah. Občas jej poprosím o technickou pomoc v domácnosti a za to mu připravím oběd nebo večeři, ale vztah s ním nechci obnovit. Občas mi vypráví o svých nenaplněných sexuálních tužbách, a já to nechci poslouchat, zarazím jej a prosím, aby o tom nemluvil a řešil si to jinde. Nerespektuje mě. Musím s ním úplně přerušit kontakt? Kvůli synovi bych nechtěla, protože moje stanovisko nebere vážně.

Asi bych mu řekla, že pokud to nebude respektovat, tak budu muset přerušit vztah. Že jsem ráda, že se stýkáme, ale že se potřebuji udržet ve své úrovni. To znamená, že tak, jak to pracuje mi to vyhovuje, a pokud ho to bude lákat, tak se budeme muset zkrátka přestat stýkat. Možná, že ho to vyděsí natolik, aby o vás nepřišel, když máte ten dobrý vztah a samozřejmě kvůli dítěti, že třeba přestane. Ano, chce ho trošku klepnout přes prsty.

Za čtvrté. Tento dotaz není až tak důležitý, ale zajímalo by mě, proč mám život v oblasti partnerských vztahů tak těžký.

Protože vám vadilo chování každého partnera. A pozor, je tam taky hodně variant chování těch lidí, takže tam jste si nabrala jakoby hodně pestrou výuku. V podstatě tam je základ na té první čakře. A pak taky tam jsou lítosti, proto jste byla i zraněná na těch plicích. Tam to souvisí i s tím výstřelem, kam se trefil ten člověk, protože takhle akutní výdej energie – ten výstřel, reprezentuje čtvrtou čakru, takže tam jsou lítosti i možná nenávisti. Záleží na tom, to si musíte probrat vy sama. Pokud je i ruka poškozená, tak by to tak asi reprezentovalo, a to samozřejmě není záležitostí, pamatujte si, nikoho jiného než vás. Vy jste Božství a vy jste samozřejmě měla naplánováno v hmotné složce, jak ta hmotná složka bude reagovat. Přijměte to, nepokračujte v těch lítostech ani záštích. Nemyslete si, že jste špatná. Jenom to prožijte, prožijte si svůj život v přijetí všeho. Neútočte na nikoho nitrem samozřejmě.

Pátá otázka. Jak se mám ubránit před dopadem chování kněze vůči mé osobě. Asi jsem se na něj nějak navázala, protože neustále prožívám bolest při každé naší komunikaci. A vlastně prožívám tu vztahovou bolest s ním, i když spolu právě nekomunikujeme, z toho, jak člověka ponižuje. Již jsem se mu snažila říct, že mi sice velice pomáhá jako oběti trestního činu, za což mu děkuji, ale současně člověka ponižuje, a to jej velice rozčílilo. Ivanko, prosím tě, jak se mám bránit? Kamarádka mi říká, že by nebylo rozumné teď s ním ukončit spolupráci. Mám počkat až do vyřešení trestního činu.

My jsme si pak psaly s tou paní. Ona řekla, že ten její muž, že už je to dořešené. A že ten její muž dostal dvacet let. Takže on už sedí, už se to asi dořešilo. Takže já teď odpovím ještě i na tu otázku.

Víte, on ubližuje sám sobě, což vy nevíte. On neví, že je společným Duchem svým, vašim a celé planety. To znamená, že tak, jak se chová nyní k vám se bude svět buď v této době- ještě v této inkarnaci anebo v následných inkarnacích chovat k němu. I vy máte svůj osud dneska nastavený právě tak, jak v minulosti jste se chovala a dost možná, že už jste už jste něco v minulosti spolu prožívali a možná, že skutečně si tady odžíváte i z tohoto pohledu samozřejmě svou karmu neboli dopad. Každý člověk, který tady na někoho zaútočí, neví, že se dožije sám dostřelu na svou hmotnou složku. Ať je to teď nebo příště. Takže byste k němu měla mít jenom veliký soucit, až přestanete brát, že vás obtěžuje. Já jsem vysvětlovala před čtrnácti dny v Bystřici pod Hostýnem, že třeba mě, kdyby někdo urážel neuvěřitelným způsobem, tak je mi to naprosto lhostejné, protože on uráží Ivu – a já Iva nejsem. Vy nejste tělo svého jména. Vy jste Duch a jste Duch i toho kněze. A vidíte to, člověk, který žije Kristem a Kristus je představitelem pokory a lásky a chová se tímto způsobem ten člověk, musíte jenom s ním soucítit, on je nešťastný. A vy si ale nesmíte v této fázi nechat nic líbit. Protože vy, když mu budete neustále naslouchat a ustupovat v této fázi, tak vy mu umožňujete rozvoj jeho egoismu. Já bych mu řekla: „Podívejte se, já vás ráda uvidím, ale pokud se ke mně budete takhle chovat, tak už mě nenavštěvujte. Tohle já nemám zapotřebí poslouchat. Vy, který uznáváte Krista, který byste měl být plný milosrdenství, tak se chováte opačně. Vy nežijete jeho praxi, a tak nesuďte mě, že podle vás tu praxi taky nežijí. Já jsem možná čistější, ale to nás možná jednou rozsoudí on.“ Bylo by zapotřebí, aby ho někdo klepnul

přes prsty. Protože, pozor, i faráři jsou lidi. A i faráři jsou možná někdy hříšnější lidé, než si myslíte, lidé v běžném životě. Tady nerozhoduje o tom, jestli je někdo v církvi anebo ne, je mnohdy. A i v historii vlastně, v církevních historických jakoby dobách to bylo všechno nastavené, a tam byly veliké věci. Vzpomeňte si jenom kolik neplechů udělal celibát. Kolik nemanželských dětí se narodilo pod rouškou klášterních zdí, a pak je samozřejmě i nacházeli v hrobkách zakopané, usmrčené. Po mnohých letech, to už samozřejmě jedinci nežili. Kolik dětí bylo zneužíváno. Kolik žen bylo zneužíváno knězi. Ano, není to pravidlem, ale je proti přírodě, že se používalo a dodnes se používá zákaz styku, protože právě tohle, to plodí tyto pocity. Člověk je chodící nádoba chemie a u vás nejvýraznější jsou samozřejmě hormony, takže vy máte právo na normální lidský život se vším všudy. Ta církev zkrátka má svá pravidla, jsou železná, která nechce povolit. A to samozřejmě na ní potom má ty dopady, ale tvoří si je sama. Je to přesně jako u člověka. Takže to už si musí oni pak vyřídit. Ale vy nejste špatná jenom proto, že kněz vás odsoudí. On nemá právo vás soudit.

Šestá otázka. Milá Ivanko, přes všechno, co jsem prožila je ve mně touha po lásce. Zažít pěkný partnerský vztah s hlubokou láskou, opravdovou láskou. Současně je ve mně pochybnost, jestli po tom všem mám ještě nárok na takovou lásku. Je tato touha legitimní? Nebo by to opět byla cesta do pekla? Co mám dělat, aby do mého života taková krásná láska přišla. Uvědomuji si, že takové lásce nedávám moc příležitosti, protože zbylé tři roky mého života byly naplněné jenom řešením trestného činu, psaním, odpovídáním na dotazy soudů, výsledky. Kromě toho, že chodím do práce, nechodím téměř jinam.

Já už jsem se toho trošku dotkla. Vy tady toužíte po lásce. To znamená, že tu lásku taháte k sobě z toho světa. Vy máte mít ráda ten svět. Láska není to, co dostáváme, láska je to, co zažíváme, když my milujeme, láska je vydávání. Každý z vás má ego, které ve 3D má představu o tom, jak by ta láska měla vypadat. A už jsem vám vyprávěla, že představivost je nástrojem, silným nástrojem ega. Já osobně, kdybych prožila takový život, ale to neznamená, že vy to musíte poslechnout, já bych se rozhodla, že budu mít ráda lidi. A je jedno, jestli budou mými partnery anebo nebudou. Nebo budou jenom v mém životě procházet jako přátelé, známí. A budu spokojená. Tím, že nebudu očekávat a budu jen ten svět mít ráda, nebudu plná zášti a těch hořkostí, co jsem měla ve svém osudu. Ano, bylo to, co bylo. Začněte být konečně spokojená tady a teď. Touha neboli přání vám může být splněna, ale protože ještě v minulosti bylo hodně odporů, které tam navazovaly na partnerské vztahy, tak je veliká pravděpodobnost, že se něco ještě může opakovat. Tím nechci, abyste měla pocit strachu. Strach by byl znovu síla hmotného Vědomí. Beze strachu. Jenom se rozhodnout.

Nedávno jsem na jednom setkání v Praze, na konci ledna, byla v jednom klubu, takovém velmi zajímavém, tam přišla ke mně taková nádherně oblečená žena, asi tak v mém věku, hezky upravená a říkala mi: „Já mám velký problém, já už jsem dlouho sama.“ Úspěšná podnikatelka, nádherná, a teď bylo vidět, jak je z toho zdeptaná a já jsem jí říkala: „Víte co, egoismus je obrovská past. Jestliže budu sama, budu si užívat toho, že můžu jít na kosmetiku, můžu jít za kamarádkou, můžu si jít zacvičit, do divadla.

Potom, když někdo přijde, a přijde sám, tak budu zase šťastná, že s někým můžu být a zase si budu užívat ten partnerský vztah a budu šťastná s ním. A nebude mi překážet, že zase nemůžu tolik jít za svými zájmy, protože samozřejmě to přijde, ale to musí všechno přijít samo.“

Jestliže, když budu sama, tak budu trpět tím, že chci partnera – ano, trpím – pamatujte si, vaše hmota musí trpět, abyste něco pochopili. To utrpení není vaše, to jste si oblékli. Vy jste ve skutečnosti v životě netrpěli. Za vás trpělo tělo, ale vy jste si to utrpení přivlastnili. Do prdele, chápete to? Takže když někdo nepřijde, super, nemusím se s nikým rozčilovat. Když někdo přijde také super, mám tam někoho. To je ono, co vám celou dobu se snažím vysvětlit. Myslím si, že už to chápete.

Za sedmé. Neustále prožívám smutek.

Smutek není váš. To je ono, to je to utrpení.

Velice ráda bych se naladila na radost ze života, ale nedaří se mi to. Jednak to je s tou mou dobrovolnou izolací od lidí.

Hele, pozor, vidíte to? Dobrovolná izolace od lidí, ale smutek. To je všechno pod pláštěm ega. To není vaše zkratka. Já můžu být šťastná, když budu sama a budu šťastná, když budu s lidmi. Nebudu si vybírat a někam dobrovolně buď chodit nebo dobrovolně se uzavírat. Zkratka budu žít. To, co je zapotřebí, to udělám. Ale budu to, co dělám, dělat ráda.

Nedaří se mi to, ale je to i celkový můj způsobem života. Neumím se bránit dopadu působení kněze.

V duchu ho s láskou pošlete někam.

Psychicky chátrám.

Nebudete pak psychicky chátrat.

Bratr, který mě má rád, mi stále říká, abych začala chodit mezi lidi a začala se těšit ze života.

Konečně má někdo rozum.

Já bych to velice chtěla, ale nemám na to dost energie ani nevím, jak na to.

Zkratka se oblečte, namalujte se, udělejte si hlavu a běžte.

Milá Ivanko, prosím tě, poradíš mi? Budu ti nesmírně vděčná, když mi odpovíš na mé otázky, ukážeš mi směr.

Konečně začněte konat beze strachu. Zkratka běžte mezi lidi. Asi bych po těch zkušenosti už nelezla do dalšího trvalého partnerství, ale rozhodně můžete mít kamaráda, kamarádky, známé, přátelé. Můžete se účastnit nějakých výletů ze svými

vrstevníky, v práci se s někým sblížit, třeba i se ženami. Vždyť je tolik variant. Víte, já jsem zvláštní člověk. Mně třeba nevadí, že se sama seberu a jdu do kina. Maminka nechce jít. Nebo jdu sama na procházku a je mi strašně dobře. Víte, až teprve tehdy, kdy vydržíte sami se sebou, jste Božství. Ale toho, koho pořád unavuje ten hlas toho ega, které neustále útočí, které brblá a kecá nesmysly, tak tehdy ty lidi musejí vyletět a vlastně slyšet zvnějšku něco jiného, aby přehlušil ten jakoby hlas, který se ve vás ozývá. Ano, to je vysoká vizitka. Tehdy jdete a je ticho. Je nádherné Božské ticho. Takže když jste doma sama a jste uzavřená, tak tam právě brblá ten hlas proti tomu knězi, tam ten člověk trpí, protože ten prostor toho ega tam má velkou sílu, proto, aby vás deptal. Běžte mezi lidi. Poslechněte bratra, brácha je báječný chlap.

Milá Ivanko, znám všechny tvé přednášky, otázky i odpovědi, a přesto jsem si nyní nejistá, co dál. Už jsem ti vyprávěla svůj příběh. Jen tak krátce. Žiji s mužem dvacet pět let. Jsem patnáct let rozvedená. Většinou jsem se ve vztahu necítila dobře. Muž pije, pak je agresivní, vždy omezoval mou osobní svobodu a nerespektoval mé soukromí. Žila jsem tedy více pro děti, než pro něj a pro sebe. Stále jsem ho omlouvala, že to tak nemyslí. Vždy mi vynadal, a pak se dlouze omlouval. S postupem času a poslechem přednášek jsem zjistila, že mé štěstí nezáleží na osobách kolem mě, ale hlavně na mě. A když jsem se ho po několikáté pokusila opustit, vždy mě přemluvil a já zůstala. Ty jsi mi jednou řekla, že stačí se rozhodnout a začnou se odvíjet věci samy. Rozhodla jsem se s ním nebýt. Na jeho prosby a sliby, že už ví, jak mě učinit šťastnou reaguji s klidem, odolám jeho psychickému náporu. A již více jak čtyři měsíce každý den do mě hučí dvě až tři hodiny, abych ho neopouštěla, že se bude chovat přesně tak, jak jsem vždy chtěla. Nitro je v klidu. Víím, že situace je nevratná, a že už s ním nechci být. Ale bydlíme v mém domě, ale řekl, že když nebude se mnou, nebudu šťastná ani já.

To už je pomstychtivost, samozřejmě. To už je nápor.

Už se to táhne strašně dlouho. Stále si říkám, že mu pomůžu, když necouvnu. Prosím, porad'. Děkuji. Štěpánka. Zapomněla jsem podotknout, že k úplnému citovému odpoutání došlo i díky mladšímu muži, který se mi dostal do cesty, s nímž jsem se scházela. Bylo to jakoby mi ho seslal Vesmír, abych rozchod uskutečnila.

Ano, když jste nerozhodní, tak to tak někdy přichází. Ale, prosím vás, neopírejte se o to druhé partnerství potom jakoby velkou vervou, aby nenastalo pokračování. Ale ano, když jste nerozhodní... víte, osud je nastaven. Takže jestliže se máte skutečně rozejít a ten muž má konečně pochopit, co ve vás měl, protože dneska ví, že by se asi k vám měl chovat jinak, protože nechce odejít. Někdy ty partnerství jsou velmi komplikované a ty rozchody taky. A také je nutné, aby sklidil to, co zasel. Jestliže už s ním skutečně nechcete být a už jste se rozhodla, tak ale pak samozřejmě musíte vyřešit to bydlení. Znáím partnery, kteří taky takhle bydleli v domě, ale ten druhý zkrátka nemohl opustit ten dům a nechtěl ho opustit, takže pak nakonec to skončilo tím, že tam bydleli stále, i

když se rozešli. A bylo to velice komplikované a náročné. Pak se musíte samozřejmě rozhodnout, jestli se vzdát i nějakého toho majetku ve prospěch klidu anebo ne. Je to komplikované a hmota taková je. Nic nedostanete zadarmo. Potřebujete odolat jejím lákadlům. Ale důležité je se rozhodnout, ano.

Milá Ivanko, poslouchám tě již pět let a zpětným ohlédnutím mohu konstatovat, že si mi zachránila manželství. Dnes už vím, že je vše dané, a že se všechno děje správně. Jsme spolu s manželem dvacet osm let. Máme dvě úžasné děti a naše manželství bylo přímo ukázkové. Před pěti lety se ukázalo, že je mi manžel nevěrný. Jednalo se o několik žen po sobě. Sedm let před tím jsem již žila v nejistotě, jako bych něco tušila. Možná, že jsem si takto i tu situaci přivodila. Dnem, kdy jsem nevěru zjistila se mně i manželovi velmi ulevilo, jako bych pocítila, že se konečně život začne ubírat jiným směrem.

Ano, někdy se vám skutečně podaří zahlídnout, že jakoby na něco čekáte, co se má stát, jakoby to tušíte, sice nevíte konkrétně co, a když se to stane a je to dramatické, tak najednou cítíte úlevu. Ano, protože děj probíhá. To už máte, když skutečně začínáte zahlídat jakoby stav osudu.

Začala jsem mu tehdy domlouvat, jak by se měl či neměl chovat. Zdálo se mi, jakoby tomu snad ani nerozuměl, a hlavně to nikam nevedlo. Častým přemýšlením, proč se to vlastně všechno děje, jsem došla k závěru, že jsem ho tak milovala, až majetnický si ho přivlastňovala. Snažila jsem mu dopřávat v rámci možností vše, nač si vzpomněl a já jsem jenom rozdávala a rozdávala. Časem přišla další zkouška, když jsem si konečně uvědomila, že je potřeba dát kompletní svobodu sobě i jemu. A život se začal měnit. Začala jsem pracovat na tom mít se ráda a dělat to, co mám ráda já. Do té doby bylo vše podrizováno přáním manžela. Tímto jsem si začala i více věřit, a zároveň se dostávala do postavení láskyplné Bohyně. Někdy nekompromisní, ale dle svého Božského plánu spravedlivé. Byl z mého chování velmi překvapený.

Ano. Jakmile vám něco dojde a změníte se, ten druhý je z toho úplně vedle, protože s tím ego nepočítá samozřejmě, takže nastane úplně obrácený stav. Tam je obrovský skok v chování těch lidí.

Nikdy od nás nechtěl odejít, proto mu nezbylo nic jiného, než že začal na sobě pracovat. Tvoje přednášky sice se mnou neposlouchal, ale koupil si a začal číst duchovní knihy. Společně jsme také na jeho přání navštívili některé duchovní přednášky v okolí. Nebylo všechno úplně jednoduché. Zpočátku to vypadalo, že vedle něj nebudu moci žít, ale zároveň jsem si uvědomovala jeho dobré vlastnosti a řekla si, že to zkusím. Úplně jsem se stáhla do ústraní. Jak to bylo možné, poslouchala tvoje přednášky a stále více přijímala za své, že lidská spravedlnost neexistuje, pouze ta Božská, jak to říkáš, Ivanko. Od té doby nic neplánuji. Konfliktní situace řeším

naprosto v klidu a ony pak přicházejí velice zřídka. A když přijdou, přinesou většinou obrovské pochopení. Jsou to čtyři roky, když mi triadvacátého prosince zemřel tatínek upoutaný dva roky na lůžko. Podářilo se mi přijmout jeho zdravotní stav. Tehdejší Vánoce byly velmi pěkné. Před odchodem na onen svět jsme si vzájemně odpustili. Jeho pohřeb byla nádherná oslava. Čtrnáct dnů poté zkolabovala maminka a začalo vše nanovo. Dva roky jsme se se sestrou střídaly v péči, ale nešlo to. Maminka od počátku říkala, že půjde do domova důchodců. Nechtěly jsme o tom ani slyšet, ale svým chováním nám dávala najevo, že si nepřeje být ani jedné z nás na obtíž. Téměř již dva roky žije v domově, už tedy z Alzheimerovou chorobou, a všichni jsme spokojení. Dneska už ani nevím, že nás přišla kamarádka nevěra navštívit. Manželovi jsem za ní několikrát upřímně poděkovala a vše jsem s vděkem přijala. Vážíme si jeden druhého a společně žijeme konečně plnohodnotným životem. Mám ho ráda jako člověka, se kterým chci dožít. Pokud se však rozhodne pro jiný způsob života s jinou ženou, s láskou mu požehnám. Byl nám dán i ten dar, že si můžeme o duchovních věcech povídat a je nám spolu dobře. S tímto sdělením bych se ráda zeptala na dceru, dvacet sedm let, a její partnerství. Ve dvaceti letech se seznámila s prima klukem a po půlročním vztahu ji nastaly bolesti u srdce, že byla nucena se s ním rozejít. Protože je velice milá a příjemná, zájem u chlapců pokračoval. Jednalo se vždy pouze maximálně o tři setkání a začalo to znovu. Od té doby se s chlapci pouze kamarádila. V loňském roce se jedno takové kamarádství překlopilo do důvěrnějšího vztahu. Trvalo to půl roku a vše je zpátky. Opět to byl bezva kluk, velmi se do dcery zamiloval. Ona mu chtěla lásku opětovat, ale nepodařilo se jí to. Jsou tomu tři měsíce, co si opět jako kamarádka psala s chlapcem a on se do ní také zamiloval. Neustále se jí opakují stavy z minulosti, nevidí s ním budoucnost, ze setkání se vrací vyčerpaná. Hlavním problémem je nespavost, se kterou se potýká už asi tři roky. Prošla kineziologií, kde se dozvěděla, že již v prenatalním období nebyla přijatá otcem. Manžel si toho není vědom, společně si o tom povídáme. Je možné, že spouštěčem nespavosti mohla být i rodinná krize, kterou dcera těžce nesla a tátu zpočátku odsuzovala. Díky tobě, Ivanko, dnes víme, že odsudky do života nepatří, ale možná platíme za ty z minulosti. Nedávno přistoupila na antidepresiva. Brala je pouze čtyři dny, sice lépe spala, ale cítila se podstatně unaveněji, než když nespala vůbec. Několikrát se pokoušela s chlapcem rozejít, ale nechce ji pustit. Snaží se jí pomoci a hledá řešení stejně, jako ten předchozí. Je ze všeho unavená. Víím, že je vše dané a pochopení různých životních situací také. Necháávám vše otevřené, ať se děje jak má. A už vůbec netrpím obavou, zda se někdy vdá nebo bude mít děti. Pokud si, Ivanko, najdeš v tom obrovském množství dopisů čas, budu velmi ráda. Zdeňka.

Tady je s největší pravděpodobností, musela bych si sáhnout samozřejmě na konkrétní čas, ale tady je asi zřejmě skutečně prožitek té obavy, co jste zažívali vy v té krizi. Tam byl strach, že prožije něco podobného, strach z toho, že muži ji ublíží. Některá žena po takové blokaci, nebo muž, to je jedno, to platí samozřejmě i o druhém pohlaví, když vidí kolem sebe takovou věc a odsoudí to, tak v sobě má blokaci, protože vy se pak bojíte se skutečně zamilovat, co když vám to ten druhý udělá, abyste nebyli zraněni samozřejmě. Tam je strach z toho vašeho zranění. Já už jsem vám vysvětlila, že zranění není vaše, vy jste si ho oblékli. Takže, buď ho budete ignorovat, bude vám to naprosto jedno, pak vás nic nezraní, protože to tělo nejste vy a pochopíte princip. Anebo zkrátka se budou muset opakovat takové věci, než vám to jednoho dne dojde. Tady je úplně úžasné, že ten kluk ji chce pomoci, a že se jí fakt drží. Tady by měla vidět skutečnou lásku. Vy sami jste to dokázali, vy jste jí předvedli jako partneři, jako její rodiče, že jste vlastně tou nevěrou a tou krizí došli k nádhernému vyústění té situace, vy jste to všechno povýšili. Vy nemůžete o nikoho přijít. Vy se nemáte čeho bát. Život neustále pokračuje. A utrpení není vaše. Pohovořte si s ní, je to zbytečné, aby se obávala.

Já jsem vysvětlovala nedávno známým, tenkrát se divili: „Ty pustíš ty tvoje holky takhle mladé do světa? Co když přijdou za pár let a rozvedené a...?“ Já říkám: „Podívej se, i kdyby se to stalo, tak to bude jejich dobrá zkušenost a nebude to špatný osud. Každý z nás máme nastaveno, co si v životě prožijeme, a co si neprožijeme. A pokud to přijmu takové, jaké to bylo, tak mě to jenom povýší. Všechno ostatní vás uzamkne a věci se opakují.“

Dobrý večer. Jdu si pro radu, i když tuším, že vám píše tolik lidí, že nebudete mít čas odepsat, ale musím uznat, že si sama nevím rady, a tak to zkusím. Jako dvanáctiletá holka jsem byla ve škole psychicky šikanována. Došlo to tak daleko, že už jsem měla pocit, že by bylo lepší skočit pod vlak, než to snášet. Šlo o šikanu ze strany spolužáků i jedné učitelky. Rodinu to příliš nezajímalo. Spíše jim vadilo, že nejsem normální a jsem v depresi. Měla jsem za to, že jsem se s tím vyrovnala. Šla jsem na střední, kde se vše otočilo a myslím, že jsem dokonce byla i poměrně oblíbená. I když to člověk nikdy neví. Nyní mi je dvacet osm a musím uznat, že nemám moc velké sebevědomí. Asi jsem si to nechtěla přiznat. Poslouchám vás asi čtyři roky a spoustu věcí jsem odložila. Rodiče mám velmi ráda, chápu jejich jednání před lety. Všem jsem, alespoň si to myslím, odpustila. Mám dojem, že se dokáží vcítit do chování kohokoliv. Chápu například oba pohledy rozhádaných lidí.

Výborně.

Hodně nemocí se mi uzdravilo po poslouchání všech dostupných přednášek, za což jsem moc vděčná. Každopádně musím uznat, že jsem poslední dobou hodně slabá, mám rozházené hormony. Byla jsem proto u paní doktorky, která se zabývá čínskou medicínou, aby mi poradila například bylinky na psychickou příčinu problémů. Řekla mi, že nepřijímám své ženství, a asi situaci ohledně té šikany a k tomu nízké

sebevědomí, že se bojím dospět a být ženou. Uvědomila jsem si, že je to pravda. Sebekriticky uznávám, že jsem si myslela, že jsem na tom lépe. Ale ukazuje se, že mám v sobě spoustu odporů, o kterých jsem ani netušila nebo s nimi neuměla pracovat. Mám se ráda, nepodceňuji se záměrně. Vím, že máme každý stejnou hodnotu, ale asi ji mám nějak níž, i když si to neuvědomuji, upřednostňuji ostatní před sebou. Dokonce se divím, že mě to zjištění docela rozhodlo a způsobilo asi další odpor, ale myslím, že v nitru to pokorně přijímám. Prosím, neměla byste pro mě nějakou radu? Děkuji.

Tak Jano, upřednostnit druhé lidi je dobrá věc, ale jenom tehdy, když s tím fakt souhlasíte. A tady si musíte prohlédnout svoje nitro, jestli skutečně tam máte pocit ticha, že to tak je v pořádku. A také jednou za čas si zkuste upřednostnit sebe, aby to bylo vyrovnané. Vy totiž, když odcházíte do 5D, do té vyrovnanosti a stejnosti, tak potřebujete být nestranní. To je jedinou podmínkou. Proto se vlastně každá čakra musí dostat do stavu zlaté střední cesty. Vy se považujete ve 3D samozřejmě za tělo svého jména, ale to nejste vy. Vy jste Vědomí a jste Vědomí zbytku planety. To znamená všech lidských těl, protože většinou s lidskými těly komunikujete, a proto ta nestrannost. Cokoliv děláte druhým, děláte sobě. A cokoliv děláte sobě jako tělu, děláte taky sobě. Což vy nevíte. Proto vlastně byste se měli v první řadě také milovat. A jestliže upřednostňujete ve většině případů jenom druhé lidi a zapomínáte sama sebe – tak nejste nestranná. Milovat sám sebe je hodně důležitý akt, na který nesmíte zapomínat, a proto jste pak zkoušení ve svých osudech. Tak se zaměřte na to, jestli byste někdy neměla právo také mít něco pro své tělo a pro své jméno. Pozor, ego je mazané, jakmile mu to dopřejete, možná vám bude házet výčitky, že to tak nemělo být. Tak neposlouchejte ty výčitky, ty vás mají také jakoby odtrhnout od té skutečné nestranné pozice, ale to už je taková varianta, kterou si musíte vychytat sama. Navíc váš osud je proto nastaven. Každý osud je nastaven tak, abyste došli té pozice, které máte dojít, do určité úrovně a výšky vašich odporů. To je nastaveno. S tím člověk nic neudělá.

Dobrý den, jmenuji se Jana. Našla jsem na internetu vaše přednášky a učení a také mailovou adresu a dlouho jsem se neodvažovala vám psát, ale ráda bych znala váš pohled. Na hodně mých otázek už jsem našla odpovědi, ale něco pořád zůstává zamotané. Již delší dobu se zajímám o smysl života a to, jak se přiblížit poznání. A při pohledu na svůj život si myslím, že většinou vše je dobré a krásné. Lidé, co potkávám, na mě bývají hodní. Mám dvě děti, vycházím s rodiči. Nemám žádné vážné zdravotní problémy. Prošla jsem dvěma partnerskými vztahy. Teď jsem sama. Druhého syna mám s mužem, se kterým jsme se po rozchodu dohodli bez soudů, takže sice nemám na nic doklad, syn bydlí u mě. Paní učitelka s tím nejdříve měla problém, ale už si zvykla. V současnosti u nás bydlí bývalý manžel. Nejdřív jsme mysleli, že bychom mohli opravit původní vztah, ale nepovedlo se. Má jiné názory na smysl Bytí a mně to vadí. Jako kamarádi a spolubydlící fungujeme dobře, ale neumím si ho představit jako partnera. Je to takové oboustranné výhodné soužití. Asi

úplně nechápu jeho důvody, proč je s námi, ale už nemám potřebu to zkoumat. Když to jde, tak si vypomůžeme. Bydlím v domku na vesnici, takže mužská síla se hodí. Tohle také moc lidí nechápe. Nemáme potřebu si vzájemně škodit. Nějak jsem došla k závěru, že potřebuji, aby muž, kterého pustím do svého intimního života věděl jak myslím a měl podobný náhled, jinak bude důvěrné soužití spíše trest. Muži jsou pro mě asi učebním tématem. Vypadá to tak. Ale teď, co je divné. Všude se mluví o tom, že lidé, kteří směřují správnou cestou dostávají různé dary a schopnosti. Mně se životní průšvihy poslední dobou docela vyhýbaly. Mohlo by se zdát, že cesta je správná, ale vize, vidění, nic podobného nic nepřichází. Takže jdu špatně?

Naopak. To je obrovská úleva. Není zapotřebí, abyste toužili po darech. Vy už dobře víte, že dar je od hmotné složky. A kdo ho dostane, to bude mít ještě hodně, hodně těžké, protože neprošel fází pýchy. Také mi psali ze začátku lidé, kteří to nechápali. A psali mi: „Jak to, že já nic nevidím necítím, neslyším to, co mají ti druzí, nic se mi extrémního neděje.“ Ano, tady už jste vycvičení, už spoustu věcí nepotřebujete zažít, nepotřebujete dary k ničemu. Iva taky nemá žádné dary a nikdy je nepotřebovala. Přijímala svůj život takový, jaký je. To, co dnes Ivy tělo dělá je, že má otevřenou hladinu v úrovni třetího oka.

Já jsem nedávno měla příběh na Statku, teď na posledním setkání s lidmi. Já jsem to tedy zažila, je to asi pár měsíců zpátky. To ještě dneska víte, že minulý rok jsem měla platbu s ramenem po kolaudaci a fakt do deseti, jedenácti měsíců to odeznělo. Mám rameno úplně v pořádku, zdravé, nic mě nebolí. Ale ten poslední měsíc jsem zažila zvláštní věc, když jsem spala. V noci jsem se vzbudila a měla jsem ruku položenou na břicho dlaní vzhůru, vnímala jsem, viděla jsem to se zavřenýma očima. A najednou se mi otevřela dlaň a udělal se takový světelný oblouk, kdy z toho ramene mi tou rukou vlastně vycuclo to světlo, to šlo přes srdeční čakru vzhůru, ven přes tu hladinu do Boha, do toho Božství, ven z té planety, ta bolest byla odsáta. A mně došlo, že vlastně když vy pochopíte, a nejvíce odemyká tak zvané Božské slovo, to znamená, že když na vás mluví takový člověk, obyčejný člověk, obyčejný je nejvyšší stav, prosím vás, tam už nejsou žádné odpory ve formě pýchy, moci – to by v životě už Iva neudělala, už pochopila, prožila si spoustu životů, které samozřejmě mě k tomu dovedly, tak jako vy si je prožíváte a docházíte k tomu, a tehdy, když se otevře tato hladina, tak vy jste vlastně odsávač. Takže já, když pak někoho vyučím, a vy pochopíte to Božské slovo, pak už stačí jediné – a to se děje automaticky, protože to je pouze přehodnocení platby, kterou máte, zbytek vám zůstane. A mně se teď na posledním setkání na Statku objevilo to, že my jsme už probraly první, druhou, třetí, čtvrtou čakru, dělali jsme pátou, a najednou žena přesně proti mně, seděla u toho dlouhého stolu, začala vyprávět příběh, protože cítila, že ho musí vyprávět všem. Tam bylo velice dramatické, kdy tedy miluje svoji babičku, která ji vychovala a je to velmi moudrá a hodná žena, která opravdu se snažila vychovávat spravedlivě a nestranně své děti a její dítě byl otec téhle té mladé ženy, moc krásné mladé ženy, a ten její otec s tou její maminkou řešili neustále, proč ta tchyně neboli ta babička dala o stovku, něco víc, tomu druhému bratrovi. A dopadlo to až tak, že ti rodiče této holčiny se odstěhovali, zakazují této holčince stýkat se s babičkou i si s

ní volat. Ona nesmí dokonce říct té babičce, kde oni bydlí. Zkrátka rodina úplně rozpadlá a samozřejmě ta mladá žena miluje své rodiče, ale zase, když přijdou k ní nebo ji volají telefonem, tak jsou agresivní a sprostí a urážejí tu babičku a nutí tu svou dceru, aby se s tou babičkou nestýkala, takže tam byla roztržená. Takže já jsem ji k tomu samozřejmě řekla své věci a ona, jelikož pochopila, tak já takhle jak jsem na ní mluvila, jak jsem takhle ukázala rukou a najednou, to bylo neskutečné, co se stalo – z té její trojky, kterou jsme před tím už mluvily samozřejmě a lidi chápou věci, ale tam došlo ještě za ty další tři nebo čtyři hodiny při tom povídání k nějakému pochopení – se přes tu ruku odtrhl kus skutečně takového svinstva, které tam paní pochopila. A teď to proběhlo jakoby tou rukou. Úplně jsem se musela oprýt, jak mě to narazilo na tu skříňku a vyletělo to tím tělem ven. Pak zjistíte, tak jak se vám ulevuje, tak se vlastně ulevuje planetě přes tady ty body. A budete to i vy, jakmile se vám otevře třetí oko, a to už jste mnozí velmi blízko a někteří ho možná už máte, tak přes vás to utrpení půjde samo ven. Ale musí jít samo, ne vaší vůlí. V té době už to nebude vaše vůle, protože žádnou vůli těla a jména mít nebudete. Tohle je princip. Ale není to dar.

Já vím, že vše je správně a dobře, ale třeba by šlo něco udělat lépe nebo je tohle ta nejlepší cesta?

Samozřejmě, že to je nejlepší cesta nemít dary. Ano, buďte jednoduchá, obyčejná, normální, proboha. Dneska mi tady nějaký pán říkal: „Vy jste úplně normální.“ Já jsem ráda.

Vaše přednášky mi vnukly myšlenku, že žít obyčejný život je bez zvláštní kariéry, neobvyklých schopností patří na vyšší stupeň základní školy, ale možná to je jen moje ego, které se chce předvést.

Ano, když chcete mít život vzrušující, běžte do politiky, tam dostanete tak na prdel, že se vám to nebude líbit. Už tam nevlezete. Budete šťastní, že budete okopávat zahrádku tamhle v Kotěhůlkách.

Bílá magie je podle vás předposlední stupeň. Mně bylo vždycky divné, proč většina léčitelů, školitelů a terapeutů často nemá tak šťastný život jako já.

No bingo, konečně.

Nebo jsem trochu praštěná já, že se směji každé blbosti?

Ne, já jsem stejná.

Zdalo se mi logické, že když někdo má zvláštní schopnosti, umí a je mu umožněno také krásně žít. Nebo je to jinak? Můj mozek v tom má zmatek.

Když budete mít úžasné schopnosti, tak budete pyšná. Jakmile vás někdo nepochválí, tak budete v prdeli, protože vás to bude štvát. Vy se zablokujete a pojede to. Bude proti vám najednou vytvářeno spoustu útoků, protože Satan je mazaný. Vy se tím oddělíte. Ano. Víte, vy můžete být třeba známí, ale když si přivlastníte takový ten fejmess, jak

říká angličtina, tak se vás to netkne. Vy se tím nenecháte ovlivnit. Ano. Iva si prošla všemi zkušenostmi, ona je neovlivnitelná. Ale když nebudete ještě zkušení, nějakým způsobem se vás to chytí, tak se ještě chytíte a budete trpět a znovu proběhne něco, ale to už v tom osudu máte. Ale obyčejnost je to nejvyšší.

Něco špatně teď přece přišlo. Otec má vážné zdravotní problémy. S tím jsem se už smířila a беру to tak, jak to je. Další okolnost je, že do mého života přišel zajímavý muž. Znali jsme se ze seminářů. Dlouho jsem ho brala jako dobrého kamaráda a rádce, ale je ženatý a má děti. Pak jsem zjistila, že jeho vztah není tak úplně šťastný. Trochu se to zvrtilo a oba jsme zjistili, že mezi námi existuje i jiná přitažlivost. Připadal mi jako muž mých snů. Sbližování bylo hlavně komunikační. Nic špatného jsme neudělali. Naše sbližování asi dalo impuls jeho manželství – a to se prý spravilo. Přišlo mi to dost divné, po tom, co jsem se dozvěděla, ale nechci to už zkoumat, všechno jsem přerušila. Vrací se mi myšlenky, proč mi to přišlo do života a jak to tedy celé je doopravdy. Co mohlo být a není. A někdy je to smutný příběh. A tak jen žiji, sleduji, co mi běží hlavou, čas to snad uzdraví. Proč se dějí takové děje? Platba nebo zkouška? Pokud byste cítila potřebu nějak zasáhnout nebo se podívat, máte moje svolení. Věřím, že se někdy potkáme na Statku, ale termíny jsou obsazené. Jana.

Tak, Jano, buďte ráda, že to tak dopadlo. Nenechte se lákat takovými věcmi. Žijte si podle toho, co vám život nabízí a využijte ho, dá se spoustu věcí dělat. Jakmile budete lítostiví nebo kritizovat, že máte obyčejný, jednoduchý život, přijde vzruch, ale ten vás tedy pěkně dobije. Takže nedopřejte to hmotnému Vědomí. Buďte ti, co vládnou. A věřte mi, že můžete žít úplně nádherný, jednoduchý život – jako Adamcová.

Mějte se hezky. Bylo mi dobře.